KÖZLEMÉNY
A KOMMUNISTA ÉS MUNKÁSPÁRTOK TÁJÉKOZTATÓ IRODÁJÁNAK ÉRTEKEZLETÉRŐL

M. SZUSZLOV
P. TOGLIATTI
G. GHEORGHIU-DEJ
ELVTÁRSAK
BESZÁMOLÓI

KIADJA A MAGYAR DOLGOZÓK PÁRTJA KÖZPONTI VEZETŐSÉGE
BUDAPEST, 1949

KÖZLEMÉNY
A KOMMUNISTA ÉS MUNKÁSPÁRTOK TÁJÉKOZTATÓ IRODÁJÁNAK ÉRTEKEZLETÉRŐL

M. SZUSZLOV
P. TOGLIATTI
G. GHEORGHIU-DEJ
ELVTÁRSAK
BESZÁMOLÓI

KIADJA A MAGYAR DOLGOZÓK PÁRTJA KÖZPONTI VEZETŐSÉGE
BUDAPEST, 1949

Felelős kiadó: Regős Gábor.

Budapesti Szikra Nyomda NV., Honvéd-u. 10. (53870) — Felelős: Radnóti Károly.

Közlemény a Kommunista és Munkáspártok Tájékoztató Irodájának értekezletéről

November második felében a Tájékoztató Iroda értekezletet tartott Magyarországon, amelyen a következő pártok képviselői vettek részt: Bulgária Kommunista Pártja: Cservenkov V. és Poptomov V. elvtársak; Román Munkáspárt: Gheorghiu-Dej G., Kisinevski I. és Mogyorós A. elvtársak; Magyar Dolgozók Pártja: Rákosi M., Gerő E., Révai J. és Kádár J. elvtársak; Lengyel Egyesült Munkáspárt: Berman J. és Zavadszky A. elvtársak; Szovjetúnió Kommunista (bolsevik) Pártja: Szuszlov M. és Judin P. elvtársak; Francia Kommunista Párt: Duclos J., Fajon E. és Cogniot G. elvtársak; Csehszlovákia Kommunista Pártja: Slansky R., Bastovansky S., Kopriva L. és Geminder B. elvtársak; Olasz Kommunista Párt: Togliatti P., D'Onofrio E. és Cicalini A. elvtársak.

Az értekezleten a következő beszámolókat tartották: Szuszlov M. elvtárs: „A béke védelme és harc a háborús gyujtogatók ellen"; Togliatti P. elvtárs: „A munkásosztály egysége és a kommunista és munkáspártok feladatai" és Gheorghiu-Dej G. elvtárs: „A jugoszláv kommunista párt gyilkosok és kémek hatalmában".

Véleményeik kicserélése után az értekezlet résztvevői teljes mértékben összeegyeztették nézeteiket és egyhangúlag elfogadták a határozatokat.

A béke védelme és harc a háborús gyujtogatók ellen

A Tájékoztató Iroda határozata

A Bolgár Kommunista Párt, a Román Munkáspárt, a Magyar Dolgozók Pártja, a Lengyel Egyesült Munkáspárt, a Szovjetúnió Kommunista (bolsevik) Pártja, a Francia Kommunista Párt, az Olasz Kommunista Párt és a Csehszlovák Kommunista Párt képviselői megtárgyalták a béke védelmének és a háborús gyujtogatók elleni harcnak a kérdését és egyhangúlag az alábbi következtetésekre jutottak:

Az utolsó két esztendő eseményei teljes mértékben igazolták annak az elemzésnek a helyességét, melyet a Kommunista és Munkáspártok Tájékoztató Irodájának első tanácskozása 1947 szeptemberében a nemzetközi helyzetről adott.

Ez időszak alatt még világosabban és még élesebben megmutatkozott a két vonal a világpolitikában — egyfelől a Szovjetúnió vezette demokratikus, imperialistaellenes tábor vonala, amely tábor állhatatos és következetes harcot vív a népek közötti békéért, a demokráciáért, másfelől az Egyesült Államok uralkodó körei vezette imperialista, demokráciaellenes tábor vonala, amely tábor alapvető célja az angol-amerikai világuralom erőszakos megvalósítása, idegen országok és népek leigázása, a demokrácia szétzúzása és új háború kirobbantása. E mellett az imperialista tábor agresszivitása tovább fokozódik. Az Amerikai Egyesült Államok és Anglia uralkodó körei nyiltan folytatják az agresszió és az új háború előkészítésének politikáját.

Az imperialista tábor és a háború ellen folyó harcban megnövekedtek és megerősödtek a béke, a demokrácia és a szocializmus erői. A Szovjetúnió erejének további növekedése, a népi demokratikus országok politikai és gazdasági megerősödése és rátérésük a szocializmus építésének útjára, a kínai népforradalom történelmi győzelme a belső reakció és az amerikai imperializmus egyesült erői felett, a Német Demokratikus Köztársaság megteremtése, a kommunista pártok megerősödése és a demokratikus mozgalom növekedése a kapitalista országokban, a béke hívei mozgalmának óriási lendülete — mindez az imperialistaellenes és demokratikus tábor komoly kiszélesedését és megerősödését jelenti.

Ugyanekkor az imperialista és demokráciaellenes tábor gyengül. A demokrácia és a szocializmus erőinek sikerei, az érlelődő gazdasági válság, a tőkés rendszer általános válságának további kiéleződése e rendszer külső és belső ellentmondásainak

a kiéleződése — az imperializmus fokozódó gyengüléséről tanúskodik.

A nemzetközi erőviszonyok megváltozása a béke és a demokrácia tábora javára veszett dühöt vált ki az imperialista háborús gyujtogatók körében. Az angol-amerikai imperialisták arra számítanak, hogy háború által megváltoztatják a történelmi fejlődés menetét, megoldják külső és belső ellentmondásaikat és nehézségeiket, megerősítik a monopoltőke helyzetét és meghódítják a világuralmat. Az imperialisták, érezve, hogy az idő ellenük dolgozik, lázas sietséggel tákolják össze a reakciós erők különböző blokkjait és szövetségeit agresszív terveik megvalósítására.

Az angol-amerikai imperialista blokk egész politikája új háború előkészítését szolgálja. Ez kifejezésre jut abban, hogy a Németországgal és Japánnal való viszony békés rendezését meghiúsítják, Németországot szétdarabolták, nyugati övezeteit és az amerikai csapatok által megszállt Japánt a fasizmus, a revánsszellem melegágyává és felvonulási területté változtatják e blokk agresszív terveinek megvalósítására. Ezt a politikát szolgálja a Marshall-féle rabszolga terv és közvetlen folytatása, a Nyugati Szövetség, valamint az Északatlanti katonai blokk, amely valamennyi békeszerető nép ellen irányul, a féktelen fegyverkezési verseny az Egyesült Államokban és a nyugateurópai országokban, a katonai költségvetések felduzzasztása és az amerikai támaszponthálózat kiszélesítése. Ez a politika kifejezésre jut abban is, hogy az angol-amerikai blokk elutasítja az atomfegyver betiltását — noha az amerikai atom-monopólium legendája összeomlott — és mindenképpen szítja a háborús hisztériát. Ez a politika határozza meg az angol-amerikai blokk egész vonalát az Egyesült Nemzetek Szervezetében, amely arra irányul, hogy az ENSZ-t aláássa és az amerikai monopóliumok eszközévé változtassa.

Ez a politika, melynek célja, hogy az imperialisták kirobbantsák az új háborút, a budapesti pör által leleplezett Rajk—Brankov-féle összeesküvésben is kifejezésre jutott. Ezt az összeesküvést angol-amerikai körök szervezték a népi demokratikus országok és a Szovjetúnió ellen, a nemzetközi imperialista reakció ügynökségévé vált Tito-féle fasiszta, nacionalista klikk segítségével.

Az új háború előkészítésének politikája a kapitalista országok néptömegei számára azt jelenti, hogy szüntelenül növekvő adóterheik elviselhetetlenné válnak, a dolgozó tömegek nyomora fokozódik, miközben a fegyverkezési versenyen a monopóliumok

mesébe illő extraprofitot zsebelnek be. Az érlelődő gazdasági válság a kapitalista országok dolgozói számára még nagyobb nyomort, munkanélküliséget, éhséget hoz, rettegést a holnapi naptól. A háborút előkészítő politikával együtt jár, hogy az uralkodó imperialista körök szakadatlan támadást vezetnek a néptömegek elemi létérdekei és demokratikus szabadságjogai ellen, hogy erősödik a reakció a társadalmi, politikai és szellemi élet minden területén, hogy fasiszta módszereket alkalmaznak a népek haladó és demokratikus erőivel szemben. Az imperialista burzsoázia ezekkel a rendszabályokkal a hátországot próbálja előkészíteni rablóháborúja számára.

Ilymódon az angol-amerikai blokk a fasiszta támadókhoz hasonlóan folytatja az új háború előkészítését minden irányban: katonai-stratégiai rendszabályok, politikai nyomás és zsarolás, gazdasági terjeszkedés és a népek leigázása, a tömegek ideológiai mérgezése és a reakció fokozása útján.

Az amerikai imperializmus urai az új világháború kirobbantására és a világuralom meghódítására irányuló terveiknél nem számolnak az imperializmus tábora és a szocializmus tábora közötti reális erőviszonyokkal. Világuralmi terveiknek még kevésbbé van talaja, még inkább kalandorjellegűek, mint a hitleristák és a japán imperialisták tervei voltak. Az amerikai imperialisták nyilvánvalóan túlbecsülik saját erejüket s lebecsülik az imperialistaellenes tábor növekvő erejét és szervezettségét.

A történelmi helyzet ma gyökeresen különbözik attól a helyzettől, amelyben a második világháborút készítették elő: a mai nemzetközi viszonyok között a háborús gyujtogatóknak összehasonlíthatatlanul nehezebb valóraváltani véres terveiket. „A közelmult háború borzalmai túl elevenek a népek emlékezetében és túl hatalmasak a békéért síkraszálló társadalmi erők, semhogy Churchill tanítványai az agresszió terén legyűrhetnék és új háború irányába fordíthatnák őket." (I. Sztálin.)

A népek nem akarnak háborút és gyűlölik a háborút. Mindjobban felismerik, milyen szörnyű szakadékba próbálják őket taszítani az imperialisták. A Szovjetunió, a népi demokratikus országok, valamint a nemzetközi munkás- és demokratikus mozgalom fáradhatatlan harcát a békéért, a szabadságért, a népek függetlenségéért, a háborús gyujtogatók ellen — naprólnapra egyre erőteljesebben támogatják a legszélesebb néptömegek a világ minden országában.

Ebből ered a békemozgalom hatalmas fejlődése. Ez a mozgalom, amely több mint 600 millió embert egyesít, szélesedik és növekszik, átfogja a világ minden országát és a háborús

veszedelem ellen küzdők egyre újabb tömegeit vonja soraiba. A békemozgalom szemléltetően mutatja: a néptömegek a béke ügyét saját kezükbe veszik és kifejezik törhetetlen akaratukat, hogy megvédik a béke ügyét és megakadályozzák a háborút.

A béke ügye szempontjából azonban hibás és káros volna lebecsülni az új háború veszedelmét, amelyet az imperialista hatalmak, élükön az Amerikai Egyesült Államokkal és Angliával, készítenek elő.

A demokrácia és a szocializmus erői hatalmas megnövekedésének nem szabad arra vezetnie, hogy a béke igaz harcosai megnyugodjanak. Mélységes, megbocsáthatatlan tévedés volna azt hinni, hogy a háborús veszedelem csökkent. A történelmi tapasztalat azt tanítja, hogy minél reménytelenebb az imperialista reakció ügye, annál dühödtebb ez a reakció, annál jobban nő a háborús kalandok veszedelme.

Csak a népek legnagyobb ébersége, kemény elszántsága, hogy minden erejüket latbavetve, minden eszközzel küzdjenek a békéért — csak így lehet meghiúsítani az új háború gyujtogatóinak bűnös szándékait.

Az új háború növekvő veszedelmének körülményei közepette nagy történelmi felelősség hárul a kommunista és munkáspártokra. A harc a szilárd és tartós békéért, a béke erőinek szervezéséért és tömörítéséért a háború erői ellen — ez álljon ma a kommunista pártok és demokratikus szervezetek egész tevékenységének központjában.

Annak a nagy és nemes feladatnak a megvalósítására, hogy megmentsük az emberiséget a háború veszélyétől, a kommunista és munkáspártok képviselői szerint a legfontosabb teendők a következők:

1. Még szívósabban kell munkálkodni a békemozgalom szervezeti megerősítésén és kiszélesítésén; a lakosság újabb és újabb rétegeit kell bevonni e mozgalomba, az egész nép mozgalmává kell változtatni. Különös figyelmet kell fordítani arra, hogy a békemozgalomba bevonják a szakszervezeteket, a női, ifjúsági, szövetkezeti, sport, kulturális-felvilágosító, vallási és más szervezeteket, valamint tudósokat, írókat, újságírókat, a kultúra művelőit, parlamenti és más politikai és közéleti személyiségeket, akik a béke védelmében, a háború ellen lépnek fel.

Ma különös erővel kerül homloktérbe az a feladat, hogy a béke összes becsületes hívei — tekintet nélkül vallásukra, politikai felfogásukra és pártállásukra — tömörüljenek a békéért, az emberiséget fenyegető új háborús veszedelem ellen folyó legszélesebb harc alapján.

2. A békemozgalom további kifejlesztése szempontjából döntő jelentőségű a munkásosztály egyre cselekvőbb részvétele ebben a mozgalomban, összeforrottsága, sorainak egysége. Ezért a kommunista és munkáspártok elsőrendű feladata, hogy a békéért harcolók soraiba bevonják a munkásosztály legszélesebb rétegeit, megteremtsék a munkásosztály szilárd egységét, megszervezzék a proletariátus különböző osztagainak együttes fellépését a békéért és országaik nemzeti függetlenségéért való harc közös alapján.

3. A munkásosztály egységét csakis a jobboldali szocialista szakadárok, a munkásmozgalom bomlasztói ellen folytatott erélyes harcban lehet kivívni.

A jobboldali szocialisták, mint Bevin, Attlee, Blum, Guy-Mollet, Spaak, Schumacher, Renner, Saragat, stb., a reakciós szakszervezeti vezetők, mint Green, Carey és Deakin, stb. a szakadár és népellenes politika megvalósítói — főellenségei a munkásosztály egységének, szekértolói a háborús gyujtogatóknak, kiszolgálói az imperializmusnak. Árulásukat álszocialista, kozmopolita frazeológiával leplezik.

A kommunista és munkáspártoknak, lankadatlanul küzdve a békéért, napról napra le kell leplezniök a jobboldali szocialista vezéreket, akik a béke leggonoszabb ellenségei. Mindenképpen fejleszteni és erősíteni kell az együttműködést és akcióegységet a szocialista pártok alsó szervezeteivel és egyszerű tagjaival. Támogatni kell ezekben a pártokban minden valóban becsületes elemet, megmagyarázva nekik a reakciós jobboldali vezérek romlásba vivő politikáját.

4. A kommunista és munkáspártoknak a népek közötti szilárd és tartós béke legszélesebbkörű propagandáját kell szembeszögezniök az agresszorok embertelen propagandájával, akik arra törekszenek, hogy Európa és Ázsia országait véres harcmezővé változtassák. Fáradhatatlanul le kell leplezniök az agresszív blokkokat és katonai-politikai szövetségeket (elsősorban : Nyugati Szövetséget és az Északatlanti blokkot); széleskörű felvilágosítással kell megmagyarázniok, hogy egy új háború a népekre a legsúlyosabb szenvedéseket zúditaná és óriási romboláisokat okozna, hogy a háború elleni harc és a béke védelme — a világ valamennyi népének ügye. El kell érni, hogy a háború propagandáját, a faji gyűlölet és a népek közötti ellenségeskedés propagandáját, amit az angol-amerikai imperialisták űznek — az egész demokratikus közvélemény minden országban élesen visszautasítsa.

El kell érni, hogy az új háború propagandistáinak ne legyen egyetlen fellépése sem, melyre a béke becsületes hívei ne adnák meg a választ.

5. Messzemenően fel kell használni a békéért folyó tömegharc bevált, új és hatékony formáit, amilyenek a városi és falusi békevédelmi bizottságok, petíciók és tiltakozások szervezése, békeszavazások, amit széles körben alkalmaztak Franciaországban és Olaszországban. A háborús készülődéseket leleplező irodalom kiadása és terjesztése, gyűjtések a békéért folyó harc céljaira, az új háborút propagáló filmek, újságok, könyvek, folyóiratok, rádiók, intézmények és egyének bojkottjának megszervezése — mindez ma a kommunista és munkáspártok igen fontos feladata.

6. A kommunista és munkáspártok a kapitalista országokban kötelességüknek tekintik, hogy a nemzeti függetlenségért és a békéért folytatott harcot egybeolvasszák az agresszív amerikai imperializmus közvetlen kiszolgálóivá vált burzsoá kormányok nemzetellenes, áruló politikájának fáradhatatlan leleplezésével. Kötelességüknek tekintik, hogy az ország összes demokratikus, hazafias erőit egyesítsék a következő harci jelszavakkal: le kell rázni a szégyenletes igát, mely az amerikai imperialistáknak való szolgai alárendeltségben jut kifejezésre; vissza kell térni az önálló kül- és belpolitika útjára, mely a népek nemzeti érdekeit szolgálja.

Tömöríteni kell a tőkés országok legszélesebb néptömegeit a demokratikus jogok és szabadságok védelmére, fáradhatatlanul felvilágosítva őket, hogy a béke védelme elválaszthatatlan a munkásosztály és a dolgozó tömegek legközvetlenebb érdekeinek védelmétől, gazdasági és politikai jogaik védelmétől.

Fontos feladatok állnak Franciaország, Olaszország, Anglia, Nyugat-Németország és más országok kommunista pártjai előtt, amely országok népeit az amerikai imperialisták ágyútöltelékként akarják felhasználni agresszív terveik megvalósítására. E pártok kötelessége, hogy még nagyobb erővel fejlesszék ki a harcot a békéért, az angol-amerikai háborús gyujtogatók bűnös szándékainak meghiúsításáért.

7. A népi demokratikus országok és a Szovjetúnió kommunista és munkáspártjai előtt az a feladat áll, hogy a háborús gyujtogatók és szekértolóik leleplezésével együtt még jobban megszilárdítsák a béke és a szocializmus táborát, a béke védelmének és a népek biztonságának érdekében.

8. Az angol-amerikai imperialisták agresszív terveik megvalósításában jelentékeny szerepet szánnak, különösen Közép- és Délkelet-Európában, Tito nacionalista klikkjének, mely az imperialisták kémszervezeteinek szolgálatában áll. A béke védelmének és a háborús gyujtogató elleni harcnak érdeke megköveteli, hogy ezt a klikket, mely a béke, a demokrácia és a szocializmus leggonoszabb ellenségeinek táborába, az imperializmus és a fasizmus táborába szökött át, még inkább leleplezzék.

☆

Az emberiség történetében először jött létre szervezett békefront, melynek élén a világ békéjének oltalmazója és zászlóvivője — a Szovjetunió áll.

Egyre jobban terjed a tőkés országok néptömegeiben a kommunista pártok bátor jelszava: a népek sohasem fognak harcolni a világ első szocialista országa, a Szovjetunió ellen.

A fasizmus elleni háború napjaiban a kommunista pártok a hódítókkal szemben az általános népi ellenállás élcsapata voltak; a háború utáni időszakban a kommunista és munkáspártok a népeik létérdekeiért, az új háború ellen folytatott küzdelem élén járnak. A munkásosztály vezetése alatt, az új háború minden ellenfele — a munka, a tudomány, a kultúra emberei — hatalmas békefrontban tömörülnek, amely képes arra, hogy meghiúsítsa az imperialisták bűnös szándékait.

Nagy mértékben a kommunista pártok erélyén és kezdeményezésén múlik a békéért kibontakozó gigászi harc kimenetele; elsősorban a kommunistákon, mint élenjáró harcosokon múlik, hogy a háborús gyujtogatók terveinek meghiúsítása lehetőségből valósággá váljék.

A demokrácia erői, a béke híveinek erői sokkal nagyobbak, mint a reakció erői. Most az a feladat, hogy még jobban fokozzuk a népek éberségét a háborús gyujtogatókkal szemben, szervezzük és tömörítsük a széles néptömegeket a béke ügyének cselekvő védelmére, a népek alapvető érdekeiért, életükért, szabadságukért.

A munkásosztály egysége és a kommunista és munkáspártok feladatai

A Tájékoztató Iroda határozata

I.

Az új háború előkészítése az angol-amerikai imperialisták részéről, a burzsoá reakció hadjárata a munkásosztály és a dolgozó tömegek demokratikus jogai és gazdasági érdekei ellen megköveteli, hogy fokozzuk a munkásosztály harcát a béke megőrzéséért és megszilárdításáért és elszánt harcot szervezzünk a háborús gyujtogatók és az imperialista reakció támadása ellen.

Ebben a harcban a siker záloga: a munkásosztály sorainak egysége.

A háború utáni tapasztalat azt mutatja, hogy a munkásmozgalom szakításának politikája az imperialisták egyik legfontosabb eszköze és módszere az új háború kirobbantására, a demokrácia és a szocializmus erőinek elnyomására, a néptömegek életszínvonalának nagyfokú leszorítására.

A nemzetközi munkásmozgalom egész történetében még sohasem volt olyan döntő jelentőségű a munkásosztály egysége az egyes országokban, és világméretben, mint most. A munkásosztály sorainak egységére szükség van a béke megvédésére, a háborús gyujtogatók bűnös szándékainak keresztülhúzására, a demokrácia és a szocializmus ellen irányuló imperialista összeesküvés meghiúsítására, a fasiszta uralmi módszerek bevezetésének megakadályozására és azért, hogy erélyesen visszaverhessük a monopoltőke hadjáratát a munkásosztály létérdekei ellen és elérhessük a dolgozó tömegek gazdasági helyzetének megjavulását.

E feladatokat mindenekelőtt a munkásosztály széles tömegeinek tömörítésével — függetlenül pártállástól, szakszervezeti hovátartozástól és vallási meggyőződéstől — lehet megvalósítani. Egység alulról — ez a legeredményesebb útja annak, hogy az összes munkásokat a béke és országuk nemzeti függetlensége védelmének jegyében, a dolgozók gazdasági érdekei és demokratikus szabadságjogai védelmének jegyében tömörítsük. A munkásosztály egysége teljes mértékben elérhető, tekintet nélkül ama vezető szakszervezeti vagy pártközpontok ellenállására, amelyeknek élén az egység bomlasztói és ellenségei állnak.

A háború utáni időszakot a munkásosztály szakadásának felszámolása és az általános demokratikus erők tömörítése terén elért nagy sikerek jellemezték, ami a Szakszervezeti Világszövetség, a Nemzetközi Demokratikus Nőszövetség és a Demokratikus Ifjúsági Világszövetség megteremtésében, a Béke Hívei Világkongresszusának összehívásában jutott kifejezésre. Az egység sikerei Franciaországban az Általános Szakszervezeti Szövetség (CGT) megerősödésében nyilvánulnak meg, Olaszországban az Egységes Szakszervezeti Szövetség (CGIL) megteremtésében, a francia és olasz proletariátus harci fellépéseiben.

A népi demokrácia országaiban a munkásosztály egységének ügye történelmi jelentőségű sikereket ért el — létrejöttek a munkásosztály egységes pártjai, az egységes szakszervezetek, egységes szövetkezetek, ifjúsági, női és más szervezetek. A munkásosztálynak ez az egysége döntő szerepet játszott azokban a sikerekben, amelyeket a népi demokrácia országai a gazdasági és kulturális felemelkedés terén, a munkásosztály államvezető szerepének biztosítása és a dolgozó tömegek anyagi helyzetének gyökeres megjavítása terén elértek.

Mindez arról tanuskodik, hogy a munkásosztályban hatalmas a törekvés sorai összekovácsolására, hogy a munkásosztály egységfrontjának megteremtésére reális a lehetőség a reakció egyesült erőivel szemben, az amerikai imperialistáktól a jobboldali szocialistákig.

Az amerikai és angol imperialisták s csatlósaik az európai országokban a proletár és általános népi erők széttagolására és bomlasztására törekszenek s e tekintetben különösen a jobboldali szocialistákra és a reakciós szakszervezeti vezetőkre építenek. Az amerikai és angol imperialisták egyenes utasítására a jobboldali szocialista vezérek és a reakciós szakszervezeti vezetők felülről szakítják a munkásmozgalmat, arra törekszenek, hogy a munkásosztálynak a háború után megteremtett egységes szervezeteit szétrombolják. Megpróbálták belülről felrobbantani, a Szakszervezeti Világszövetséget, Franciaországban megszervezték a „Force Ouvriére" szakadár csoportot, Olaszországban az ú. n. „Munkaszövetséget" és előkészítik egy szakadár nemzetközi szakszervezeti központ létesítését. Egyes országokban hasonló szakadár kísérletek történtek a katolikus szervezetek vezetői részéről is.

Teljes mértékben belgazolódott az az értékelés, melyet a Kommunista Pártok Tájékoztató Irodája első tanácskozása a jobboldali szocialista vezéreknek, mint a munkásosztály egy-

sége leggonoszabb ellenségeinek és az imperializmus szekértolóinak áruló tevékenységéről adott.

A jobboldali szocialisták jelenleg nemcsak saját országuk burzsoáziájának ügynökeiként lépnek fel, hanem az amerikai imperializmus ügynökeiként is és az európai országok szociáldemokrata pártjait amerikai pártokká, az Egyesült Államok imperialista agressziójának közvetlen eszközeivé változtatják.

Azokban az országokban, ahol a jobboldali szocialisták résztvesznek a kormányban (Angliában, Franciaországban, Ausztriában, a Skandináv államokban) — a „Marshall-terv", a „Nyugati Szövetség", az „Északatlanti Szerződés" és az amerikai terjeszkedés egyéb formáinak heves védelmezőiként lépnek fel. Ezek az ál-szocialisták a legaljasabb szerepet töltik be a munkások és a dolgozók érdekeit védelmező demokratikus szervezetek üldözésében.

Egyre mélyebbre süllyedve a munkásosztály érdekeinek, a demokrácia és a szocializmus elárulásában, teljesen megtagadva a marxizmus tanait, a jobboldali szocialisták most az amerikai imperializmus rablóideológiájának védelmezőiként és hirdetőiként lépnek fel. Elméleteik a „demokratikus szocializmusról", a „harmadik erőről", kozmopolita fecsegésük arról, hogy le kell mondani a nemzeti szuverénitásról — mindez nem egyéb, mint az amerikai és angol imperializmus agressziójának ideológiai leplezése.

Az elevenen elrothadt II. Internacionálé korcs szülötte, az ú. n. Nemzetközi Szocialista Konferenciák Bizottsága (COMISCO), a munkásmozgalom leghitványabb szakadárainak és bomlasztóinak gyüjtőhelyévé vált. Ez a szervezet az angol és amerikai imperialista felderítő szervek szolgálatában álló kémközponttá lett.

A munkásosztály egysége csakis a munkásmozgalom jobboldali szocialista szakadárai és bomlasztói ellen vívott elszánt harcban valósítható meg.

II.

A Tájékoztató Iroda a kommunista pártok elsőrendű feladatának tekinti a lankadatlan harcot a munkásosztály összes erőinek egyesítéséért és szervezéséért, hogy az angol-amerikai imperializmus hódító törekvéseit erőteljesen vissza lehessen utasítani, új világháborúra irányuló számításait keresztül lehessen húzni, a béke és a nemzetközi biztonság ügyét meg lehessen vé-

deni és meg lehessen szilárdítani, a monopoltőkének a dolgozó tömegek életszínvonala ellen folyó támadását kudarcba lehessen fullasztani.

A mai nemzetközi helyzetben a kommunista pártok egyenes kötelessége megmagyarázni azt, hogy ha a munkásosztály nem biztosítja sorainak egységét, akkor megfosztja önmagát a legfontosabb fegyvertől az új világháború növekvő veszélye és a dolgozók életszínvonalát támadó imperialista reakció ellen vívott harcban.

A kommunisták kötelessége, hogy engesztelhetetlen és következetes harcot folytassanak a jobboldali szocialisták és a reakciós szakszervezeti vezetők elmélete és gyakorlata ellen, könyörtelenül leleplezzék és elszigeteljék őket a tömegektől — ugyanakkor türelmesen és állhatatosan megmagyarázzák az egyszerű szociáldemokrata munkásoknak a munkásosztály egységének egész jelentőségét, bevonják őket a békéért, a kenyérért és a demokratikus szabadságjogokért folyó harcba, a közös cselekvés politikáját folytassák e célok eléréséért.

A munkásosztály egysége megvalósításának kipróbált módja különböző osztagainak akcióegysége. Egybehangolt közös akciók egyes üzemekben és egész iparágakban, városi és megyei, országos és nemzetközi méretben, a legszélesebb tömegeket mozgósítják a legközvetlenebb és legérthetőbb szükségleteikért és a proletársorok tartós egységének megteremtését szolgálják. A munkásosztály akcióegységének megvalósítása alulról kifejeződhet az üzemekben és hivatalokban létesülő békevédelmi bizottságokban, tömegtüntetések szervezésében a háborús gyujtógatók ellen, a munkások közös fellépéseiben demokratikus jogaik védelméért és gazdasági helyzetük megjavításáért.

A munkásosztály egységéért folyó harcban különös figyelmet kell fordítani a katolikus munkásokra és dolgozókra, valamint szervezeteikre, szem előtt tartva, hogy a vallási meggyőződés nem akadálya a dolgozók egységének, különösen, amikor a béke megmentéséről van szó. Konkrét közös akciók a gazdasági követelések terén, az osztályszakszervezetek és a katolikus szakszervezetek harcának egybehangolása, stb. — hatékony eszközök lehetnek a katolikus munkások bevonására a békéért folyó harc általános frontjába.

A kommunista pártok legfontosabb feladata minden tőkés országban — megtenni minden tőlük telhetőt a szakszervezeti mozgalom egységének biztosítására. Ma óriási jelentősége van a szervezetlen munkások bevonásának a szakszervezetekbe és az aktív harcba. A tőkés országokban a szervezetlen munkások

a proletariátus jelentékeny része. Ha a kommunista pártok alaposan dolgoznak a szervezetlen munkások között, akkor komoly sikereket fognak elérni a munkásosztály egysége megteremtésében.

A Tájékoztató Iroda nézete szerint, a munkásosztály egységére építve meg kell teremteni valamennyi demokratikus erő nemzeti egységét, hogy a széles néptömegeket mozgósítsuk az angol-amerikai imperializmus és a belső reakció ellen. Rendkívüli jelentőségű a mindennapi munka a dolgozók különböző tömegszervezeteiben a női, ifjúsági, paraszti, szövetkezeti és más szervezetekben.

A munkásmozgalom egységére és minden demokratikus erő tömörítésére nem csupán a munkásosztály és a dolgozó tömegek mindennapi folyó feladatainak a megoldása érdekében van szükség, hanem azoknak az alapvető feladatoknak a megoldása érdekében is, amelyek a proletariátus előtt, az előtt az osztály előtt állanak, amely a monopoltőke hatalmának megszüntetéséért, a társadalom szocialista átalakításáért folyó harcot vezeti. A munkásmozgalom egysége és az összes demokratikus erők egyesítése terén elért sikerek alapján válik lehetővé, hogy a tőkés országokban kibontakozzék a harc olyan kormányok megteremtéséért, amelyek tömörítenék az összes hazafias erőket, mindazokat, akik szembehelyezkednek országuk leigázásával az amerikai imperialisták által s amely kormányok a népek közötti tartós béke programját vallva megszüntetnék a fegyverkezési versenyt és emelnék a dolgozó tömegek életszínvonalát.

A népi demokrácia országaiban a kommunista és munkáspártok előtt az a feladat áll, hogy még jobban megszilárdítsák a munkásosztály megvalósult egységét, az egységes szakszervezeteket, szövetkezeteket, női, ifjúsági és más szervezeteket.

☆

A Tájékoztató Iroda szerint a munkásosztály egységéért és a demokratikus erők tömörítéséért folyó harc további sikere mindenekelőtt a kommunista és munkáspártok egész szervezési és ideológiai munkájának megjavításától függ.

A kommunista és munkáspártok számára rendkívül fontos, hogy ideológiailag leleplezzék az opportunizmus minden válfaját és kérlelhetetlen harcot folytassanak az opportunizmus, a szektaszellem, a burzsoá-nacionalizmus minden megnyilvánulása, az ellenség ügynökségének a pártba való behatolása ellen.

A Tito—Rankovics-féle kém klikk leleplezéséből eredő tanulságok nyomatékosan követelik a kommunista és munkáspár-

toktól, hogy a lehető legnagyobb mértékben fokozzák a forradalmi éberséget. A Tito-klikk ügynökei ma a legaljasabb szakadárok a munkás- és demokratikus mozgalomban, akik az amerikai imperialisták akaratát hajtják végre. Ezért elszánt harcot kell folytatni az imperialisták e titoista ügynökségének cselszövései ellen mindenütt, ahol megkísérlik, hogy a munkás- és demokratikus szervezetekbe furakodva dolgozzanak.

A kommunista és munkáspártok szervezeti és eszmei-politikai megerősödése a marxizmus-leninizmus alapján — elsőrendű fontosságú feltétele annak, hogy a munkásosztály minden országban sikeresen folytassa harcát sorainak egységéért, a béke ügyéért, országának nemzeti függetlenségéért, a demokráciáért és a szocializmusért.

A Jugoszláv Kommunista Párt gyilkosok és kémek hatalmában

A Tájékoztató Iroda határozata

A Tájékoztató Iroda — a Bolgár Kommunista Párt, a Román Munkáspárt, a Magyar Dolgozók Pártja, a Lengyel Egyesült Munkáspárt, a Szovjetúnió Kommunista (bolsevik) Pártja, a Francia Kommunista Párt, a Csehszlovák Kommunista Párt és az Olasz Kommunista Párt képviselőinek részvételével — megvitatta „A Jugoszláv Kommunista Párt gyilkosok és kémek hatalmában" kérdését és egyhangúlag az alábbi következtetésekre jutott:

Míg a Kommunista Pártok Tájékoztató Irodájának 1948 júniusában megtartott értekezlete megállapította, hogy a Tito—Rankovics-klikk a demokrácia és a szocializmus útjáról a burzsoá nacionalizmus útjára tért — a Tájékoztató Iroda ezen értekezlete óta eltelt időszak alatt e klikk a burzsoá nacionalizmustól végleg eljutott a fasizmushoz, Jugoszlávia nemzeti érdekeinek egyenes elárulásához.

Az utóbbi idők eseményei megmutatták, hogy a jugoszláv kormány teljesen függő viszonyban van a külföldi imperialista köröktől és azok támadó politikájának eszközévé vált, ami a Jugoszláv Köztársaság önállóságának és függetlenségének felszámolásához vezetett. A Jugoszláv Kommunista Párt Központi Bizottsága és Jugoszlávia kormánya teljesen az imperialista körök oldalára állt az egész szocialista és demokratikus tábor ellen, a világ valamennyi kommunista pártja ellen, a népi demokrácia országai és a Szovjetúnió ellen.

A belgrádi felbérelt kémek és gyilkosok klikkje nyílt megegyezésre lépett az imperialista reakcióval és szolgálatába állt, amit teljes világossággal feltárt a budapesti Rajk—Brankovper is.

Ez a per megmutatta, hogy azok, akik ma Jugoszláviában a hatalmat bitorolják, a demokrácia és a szocializmus táborából átszöktek a kapitalizmus és a reakció táborába, az új háború gyujtogatóinak közvetlen segítőtársai lettek s áruló cselekedeteikkel igyekeznek elnyerni az imperialisták dicséretét és kiérdemelni kegyeiket.

Titóék átállása a fasizmushoz nem véletlen, gazdáik — az angol-amerikai imperialisták — utasítására történt, akiknek — mint ahogyan most kiderült — már régen felbérelt ügynökei voltak.

Az imperialisták akaratát teljesítve, a jugoszláv árulók azt a feladatot tűzték maguk elé, hogy a népi demokráciákban reakciós, nacionalista, klerikális és fasiszta elemekből politikai bandákat alakítsanak, hogy rájuk támaszkodva ellenforradalmi fordulatot hajtsanak végre ezekben az országokban, elszakítsák őket a Szovjetúniótól és az egész szocialista tábortól s alárendeljék őket az imperializmus erőinek. A Tito-klikk Belgrádot amerikai kémközponttá és kommunistaellenes propagandaközponttá változtatta.

Amikor a béke, a demokrácia és a szocializmus minden őszinte barátja a Szovjetúnióban a szocializmus hatalmas erődjét, a népek szabadságának és függetlenségének hű és rendíthetetlen védelmezőjét, a béke legfőbb támaszát látja, — a Tito—Rankovics-klikk, amely szovjetbarát álarc alatt jutott hatalomra, az angol-amerikai imperialisták parancsára a Szovjetúnió ellen rágalmazó és provokációs hadjáratot indított, felhasználva a hitleristák fegyvertárából kölcsönzött legaljasabb koholmányokat.

A Tito—Rankovics-klikk azzal tetőzte be, hogy az imperializmus közvetlen ügynökségévé és a háborús gyujtogatók segítőtársává vált, hogy a jugoszláv kormány nyiltan csatlakozott az imperialista blokkhoz az Egyesült Nemzetek Szervezetében, ahol a kardeljek, gyilaszok, beblerek a nemzetközi politika legfontosabb kérdéseiben az amerikai reakciósokkal egységfrontban lépnek fel.

Belpolitikai téren az áruló Tito—Rankovics-klikk működésének főeredménye a népi demokratikus rendszer tényleges felszámolása Jugoszláviában.

A pártban és az államban a hatalmat bitorló Tito—Rankovics-klikk ellenforradalmi politikájának eredményeképpen Jugo-

szláviában kommunistaellenes, fasisztatípusú rendőrállam alakult ki. Ennek a rendszernek társadalmi alapja a kulákság, a városban pedig a tőkés elemek. Jugoszláviában a hatalom ténylegesen népellenes, reakciós elemek kezében van. A központi és helyi szervekben a régi burzsoá pártok aktív elemei, valamint kulákok és a népi demokrácia más ellenségei tevékenykednek. Az uralkodó fasiszta klikk mértéktelenül felduzzasztott katonai és rendőri gépezetre támaszkodik, melynek segítségével elnyomja Jugoszlávia népeit, katonai táborrá változtatta az országot, megsemmisítette a dolgozók demokratikus jogait és lábbal tipor minden szabad gondolatmegnyilvánulást.

A jugoszláv vezetők demagóg módon és arcátlanul becsapják a népet, azt állítva, hogy Jugoszláviában a szocializmust építik. A valóságban azonban minden marxista világosan látja, hogy a szocializmus semmiféle építéséről nem lehet szó Jugoszláviában, mert a Tito-klikk szakított a Szovjetunióval, a szocializmus és a demokrácia egész táborával, megfosztva ezáltal Jugoszláviát a szocializmus felépítésének legfőbb támaszától, mert az országot mind gazdaságilag, mind politikailag az angol-amerikai imperialistáknak rendelte alá.

Az állami szektor Jugoszlávia gazdaságában többé nem a nép tulajdona, mivel az államhatalom a nép ellenségeinek kezében van. A Tito—Rankovics-klikk tág teret nyujtott a külföldi tőkének, hogy az behatolhasson az ország gazdasági életébe, amelyet a tőkés monopóliumok ellenőrzése alá helyezett. Az angol-amerikai ipari és pénzügyi körök, amikor tőkéjüket befektetik a jugoszláv gazdaságba, Jugoszláviát a külföldi tőke nyersanyagszolgáltató, agrár-függelékévé változtatják. Jugoszláviának növekvő szolgai függősége az imperializmustól a munkásosztály kizsákmányolásának fokozásához és anyagi helyzetének súlyos romlásához vezet.

A jugoszláv bitorlók politikája a falun kulák-kapitalista jellegű politika. Az erőszakkal létrehozott álszövetkezetek a faluban a kulákság és ügynökei kezében vannak és a dolgozó parasztság széles tömegei kizsákmányolásának eszközei.

Az imperializmus jugoszláv bérencei, kezükbe ragadva a Jugoszláv Kommunista Párt vezetését, terrorhadjáratot indítottak az igazi kommunisták ellen, akik hűek maradtak a marxizmus-leninizmus elveihez és harcolnak Jugoszlávia függetlenségéért az imperializmustól. A kommunizmushoz hű jugoszláv hazafiakat ezrével zárták ki a pártból, börtönbe és koncentrációs táborokba vetették és sokat köztük haláluk kínoztak a börtönökben vagy orvul meggyilkoltak, mint pl. Arszó Jovanovi-

esol, az ismert jugoszláv kommunistát. A kegyetlenség, mellyel Jugoszláviában a kommunizmus állhatatos harcosait irtják, csak a hitleri fasiszták, vagy Görögországban Caldarisz, Spanyolországban Franco hóhérainak állatiasságával hasonlítható össze.

A jugoszláv fasiszták kizárják a pártból és irtják a proletárnemzetköziséghez hű kommunistákat, ugyanakkor szélesre tárják a párt kapuit a burzsoá és kulák elemek előtt.

A fasiszta terror következtében, amelyet a Tito-banda a Jugoszláv Kommunista Párt egészséges erői ellen alkalmaz, a Jugoszláv Kommunista Párt vezetése osztatlanul kémek és gyilkosok, az imperializmus bérenceinek kezébe került. A Jugoszláv Kommunista Pártot ellenforradalmi erők kerítették kezükbe, akik önhatalmúlag a párt nevében lépnek fel. Ismeretes, hogy a burzsoázia régóta folyamodik ahhoz a módszerhez, hogy kémeket és provokátorokat toboroz a munkásosztály pártjainak soraiból. Ilymódon igyekszenek e pártokat az imperialisták belülről bomlasztani és alárendelni őket maguknak. Jugoszláviában sikerült ezt a célt elérniök.

A Tito-klikk fasiszta ideológiája, fasiszta belpolitikája és a külföldi imperialista köröknek teljesen alárendelt áruló külpolitikája szakadékot teremtett Tito—Rankovics fasiszta kémbandája és Jugoszlávia szabadságszerető népeinek alapvető érdekei között. Ezért a Tito-klikk népellenes és áruló tevékenysége egyre nagyobb ellenállásba ütközik mind a marxizmus-leninizmushoz hű kommunisták, mind Jugoszlávia munkásosztálya és dolgozó parasztsága részéről.

☆

Kiindulva az elvitathatatlan tényekből, amelyek a Tito-klikknek a fasizmushoz való végleges átállásáról és a nemzetközi imperializmus táborába való átszökéséről tanuskodnak, a Kommunista és Munkáspártok Tájékoztató Irodája megállapítja, hogy:

1. A Tito, Rankovics, Kardelj, Gyilasz, Pijáde, Gosnyák, Maszlarics, Bebler, Mrázovics, Vukmanovics, Kocsa, Popovics, Kidrics, Neskovics, Zlatics, Velebit, Kolisevszki és mások kémcsoportja a munkásosztály és parasztság ellensége, Jugoszlávia népeinek ellensége.

2. Ez a kémcsoport nem Jugoszlávia népeinek akaratát fejezi ki, hanem az angol-amerikai imperialisták akaratát; ennélfogva elárulta az ország érdekeit, felszámolta Jugoszlávia politikai függetlenségét és gazdasági önállóságát.

3. „A Jugoszláv Kommunista Párt" jelenlegi összetételében, mivel a nép ellenségei, gyilkosok és kémek kezébe került, el-

veszítette azt a jogát, hogy kommunista pártnak nevezze magát és nem más, mint a Tito—Kardelj—Rankovics—Gyilasz-klikk kémfeladatainak végrehajtó gépezete.

Ezért a Kommunista és Munkáspártok Tájékoztató Irodája megállapítja, hogy a harc a Tito-klikk ellen — e felbérelt kémek és gyilkosok ellen — valamennyi kommunista · és munkáspárt nemzetközi kötelessége.

Kötelessége a kommunista és munkáspártoknak, hogy minden segítséget megadjanak a jugoszláv munkásosztálynak és dolgozó parasztságnak, amely azért küzd, hogy Jugoszlávia visszatérjen a demokrácia és a szocializmus táborába.

Jugoszlávia visszatérésének a szocialista táborba elengedhetetlen feltétele, hogy a forradalmi elemek mind a Jugoszláv Kommunista Párton belül, mind annak sorain kívül tevékenyen harcoljanak Jugoszlávia forradalmi, valóban kommunista pártjának újjászületéséért, olyan pártért, amely hű a marxizmus-leninizmushoz, a proletárnemzetköziség elveihez és amely harcol Jugoszlávia függetlenségéért az imperializmustól.

A kommunizmushoz hű jugoszláv erők, mivel a kegyetlen fasiszta terror körülményei között nincs lehetőségük arra, hogy nyiltan lépjenek fel a Tito—Rankovics-klikk ellen, kénytelenek voltak a kommunizmus ügyéért folyó harcnak ugyanarra az útjára lépni, amelyen haladnak a kommunisták azokban az országokban, ahol a legális munkához vezető út el van zárva számukra.

A Tájékoztató Iroda szilárd meggyőződése, hogy a jugoszláv munkások és parasztok között lesznek olyan erők, amelyek biztosítani tudják a győzelmet a burzsoázia uralmát visszaállító Tito—Rankovics-kémbanda felett, hogy a munkásosztály vezetése alatt Jugoszlávia dolgozó népe képes lesz visszahódítani a népi demokrácia történelmi vívmányait, melyeket súlyos áldozatok és hősies harcok árán vivott ki és a szocializmus építésének útján fog haladni.

A Tájékoztató Iroda megállapítja, hogy a kommunista és munkáspártok egyik legfontosabb feladata a forradalmi éberség fokozása soraikban minden téren, a burzsoá-nacionalista elemek és imperialista ügynökök leleplezése és kipusztítása, bármilyen cégér mögé bujnak is.

A Tájékoztató Iroda szükségesnek tartja az ideológiai munka megerősítését a kommunista és munkáspártokban, a kommunisták fokozott nevelését a proletárnemzetköziséghez való hűség szellemében, a kérlelhetetlenség szellemében, a marxizmus-leninizmus elveitől való minden eltéréssel szemben, a népi demokráciához, a szocializmushoz való hűség szellemében.

M. Szuszlov:

A béke védelme és harc a háborús gyujtogatók ellen

Beszámoló a kommunista pártok Tájékoztató Irodájának 1949 november második felében tartott Értekezletén

Elvtársak! Valamivel több mint két esztendő telt el néhány kommunista párt képviselőinek első Tájékoztató Értekezlete óta.

Ez az Értekezlet Deklarációjában mélyrehatóan elemezte a nemzetközi helyzetben beállott változásokat, amelyek a második világháború eredményeként és a háborút követő első években mentek végbe; rámutatott, hogy a világporondon két tábor alakult s megmutatta a két tábor céljainak és feladatainak ellentétes voltát; leleplezte az USA által vezetett imperialista tábor agresszív terveit, amelyek az angol-amerikai imperializmus világuralmának megteremtését és a demokrácia szétzúzását célozzák; feltárta a jobboldali szociáldemokrácia vezetőinek áruló szerepét, megmutatta, hogy ezek az imperializmus segítői, annak minden népellenes cselekedetében.

Az elmult két esztendő eseményeinek egész menete teljesen igazolta a nemzetközi helyzet értékelését, amelyet a Tájékoztató Iroda első Értekezlete adott és helyesen jelölte meg az imperialistaellenes tábor perspektíváit és feladatait.

A Tájékoztató Iroda első Értekezletén hozott határozatokat, valamint a Tájékoztató Iroda második Értekezletén „Jugoszlávia Kommunista Pártjának helyzetéről" hozott határozatot értékelve, ma már bátran kimondhatjuk, hogy ezek a határozatok valóban történelmi jelentőségű határozatok s hogy kitűnő mozgósító és szervező szerepük volt a nemzetközi munkásmozgalom sorainak tömörítésében, a tömegeknek a világreakció és az új háborús uszítók visszaverésére, a demokrácia és a szocia-

fizmus erőinek megerősítésére irányuló mozgósításban az egész világon.

A Tájékoztató Iroda első Értekezlete óta eltelt időszak alatt a nemzetközi helyzetben jelentős változások mentek végbe.

I.

Agresszorok összeesküvése a népek békéje és biztonsága ellen

Az elmult két esztendő alatt még világosabban és élesebben határolódott el a világpolitika két vonala; a Szovjetunió által vezetett demokratikus, imperialistaellenes tábor vonala, azé a táboré, amely állhatatos és következetes harcot vív az imperialista reakció ellen, a népek közötti békéért, a demokráciáért, — és az USA által vezetett imperialista, demokráciaellenes tábor vonala, azé a táboré, amelynek idegen országok és népek leigázása, az angol-amerikai világuralom erőszak útján való megteremtése, a demokrácia erőinek szétzúzása és új háború kirobbantása a főcélja. E két ellentétes tábor között a harc kiéleződött. Az imperialista tábor agresszivitása még nagyobb lett.

Míg a Tájékoztató Iroda első Értekezletén arról volt szó, hogy az USA és Anglia új háborús kalandok előkészítésének politikájára tér át, addig az Egyesült Államok és Anglia vezető körei, amelyek az imperialista tábor élén állnak, manapság már nyiltan folytatják az agressziónak, az új világháború előkészítésének és kirobbantásának politikáját. Az USA és Anglia vezető körei, amelyek a népek békéje és biztonsága elleni katonai politikai összeesküvés útjára tértek, teljes gőzzel folytatják az új háború előkészületeit, egyre cinikusabb szégyentelenséggel és szemtelenséggel jelentik ki, hogy igényt tartanak a világuralomra, „a világ amerikai vezetésére", feltámasztják a német fasizmus lázálomba illő terveit s közben elfelejtik azt a történelmi leckét, amit a „világuralom" őrült igénylői kaptak.

Az angol-amerikai imperialista blokk egész politikája ma az új világháború előkészületeit szolgálja. Kifejezésre jut abban a fékeveszett gazdasági, politikai és katonai terjeszkedésben, amelyet az USA folytat valamennyi kontinensen, míg kezébe igyekszik kaparintani a háborús előkészületekhez szükséges katonai-stratégiai nyersanyagokat s a többi tartalékokat. Az amerikai imperialisták az egész földgömböt bevonják haditengerészeti és repülőtámaszpontokkal, készítik az új háború hídfőállásait.

Az új háború előkészítését szolgálja az is, hogy az angol-amerikai imperialisták minden elaggott reakciós rendszert támo-

gatnak (Franco kormányát Spanyolországban, a monarchofasiszta kormányt Görögországban, Csang-Kai-Sek-et Kínában, stb.) s támogatják a szétvert kizsákmányoló osztályok maradványait, a kémeket, diverzánsokat és gyilkosokat a népi demokratikus országokban, támogatják a reakciós erőket az egész világon. Az amerikai imperializmus a világreakció központja és támasza lett.

Az USA és Anglia imperialista körei nyiltan sárba tiporták a jaltai és potsdami értekezletek határozatait, amelyek a német probléma igazságos megoldását, Németországnak demokratikus és békeszerető állammá történő átalakítását célozták. Noha arra kötelezték magukat, hogy Németországot egységes egésznek tekintik, — mégis Németország felosztására irányuló politikát folytatnak s erre a bonni bábkormány megalakításával teszik fel a koronát, Németország demokratizálása és demilitarizálása helyett az USA, Anglia és Franciaország kormányai újjáépítik Nyugat-Németországban a hadi ipart, újra uralkodó helyzetbe hozzák a reakciós monopoliumokat, a junkereket s a militarista elemeket, akik a multban a német imperializmus és hitlerizmus támaszai voltak. Egyidejűleg minden eszközzel lehetetlenné teszik a Németországgal kötendő békeszerződés előkészületeit, mert arra törekednek, hogy az ideiglenes megszállást Nyugat-Németországban állandó és oszthatatlan gyarmati uralommá változtassák.

Minden becsületes ember látja, hogy ezt az irányvonalat Németországgal szemben a Wall-Street nagyfőnökeinek az a törekvése szabja meg, hogy Nyugat-Németországot a saját imperialista céljaikra, elsősorban hídfőként, lakosságát pedig ágyútöltelékként akarják felhasználni erőszakos terveik megvalósítása érdekében.

Az amerikai imperialistáknak azt az aljas ötletét, hogy a német népet ágyútöltelékként használják fel, nemrég kifecsegte Poadge, az amerikai képviselőház tagja, aki azt javasolta, hogy az USA létesítsen 25 hadosztályból álló német zsoldos hadsereget. Abban nem bízik, hogy a németek vérüket fogják ontani az amerikai tőke mágnásainak érdekeiért, tehát azt javasolja ez a háborús szító, hogy e zsoldos hadseregben minden hadianyag legyen „az amerikaiak kezén", ezenkívül az egész magasabbrangú tisztikar amerikaiakból álljon. Poadge példátlan cinizmussal kijelenti, hogy háború esetén egyáltalán nem óhajt amerikai ifjakat harcba küldeni, mert úgy véli, hogy igen olcsón lehet ágyútöltelékeket vásárolni, amelynek — e vérrel kufárkodó üzlet-

ember szavai szerint — „csupán egy kis részét kell kifizetni annak a zsoldnak, amit az amerikai katonák kapnak". Poadge végezetül azt írja, hogy az Egyesült Államoknak ugyanilyen zsoldos hadsereget kell létesítenie Japánban is.

Ilyen arcátlan terveket szőnek az amerikai imperialisták Németország és Japán népeivel szemben.

Az új háború előkészítésének politikája nyert kifejezést az úgynevezett „Marshall-terv"-ben is. A kommunista pártok 1947 szeptemberében tartott Tájékoztató Értekezlete feltárta a „Marshall-terv" igazi alapeszméjét, rámutatott, hogy ez a terv — az amerikai imperializmus terve Európa gazdasági és politikai leigázására.

Az élet kegyetlenül kigúnyolta azokat, akik hittek a „Marshall-terv" jótékony voltában. A „Marshall-terv" értelmében nyujtott „segély" közel két esztendeje után Európa marshallizált országainak gazdasága talpraállás helyett — a teljes szétesés állapotába került. Ez ma már annyira szemmel látható, hogy még az Egyesült Nemzetek Szervezetének titkársága is ezt bizonyítja abban az 1948. évi jelentésében a világgazdasági helyzetről, amelyet 1949 júliusában tettek közzé. A „Marshall-terv" csődjét ma már leglelkesebb hívei és trubadurjai is kénytelenek beismerni.

A „Marshall-terv" az amerikai monopoliumok érdekeinek szolgálatába állítja a marshallizált országok gazdaságát; olyan elfekvő árukkal árasztja el a nyugateurópai piacokat, amelyekre az USA-ban nem találtak vevőt, ezekre az országokra, a keleteurópai országokkal szemben a káros, diszkriminációs kereskedelmi kapcsolatok politikáját kényszeríti s ezzel a valóságban sietteti és még értékesebbé teszi a gazdasági válságot, amely mind erősebben fojtogatja Európa és Amerika kapitalista gazdaságát.

Az amerikai Egyesült Államok támadása a marshallizált országok szétzilált gazdasága ellen az utóbbi időben még erősebb. Az amerikai imperialisták kihasználják a nyugateurópai valuták devalvációját, amelyet az ő rendeletükre hajtottak végre s végkép kezükbe akarják venni a nyugateurópai országok gazdaságát.

Most, amikor maga az élet kérlelhetetlenül szakított a „Marshall-terv"-vel, ez a terv, ez az egész páváskodás igazi valójában áll előttünk, mint olyan gazdasági, politikai és katonai eszköz, amelynek segítségével az USA imperialistái ellenőrzésük és parancsuk alá rendelik Nyugat-Európa gazdaságát s azt az Amerikai Egyesült Államok gyarmati függvényévé igyekeznek tenni.

A „Marshall-terv" csakhamar imperialista hatalmak olyan erőszakos katonai-politikai blokkjainak létrejöttével egészül ki, mint aminő a Nyugati Szövetség és az Északatlanti Blokk.

Az USA és Nagybritannia vezető körei által folytatott erőszakos politika legfontosabb fegyvere manapság az Északatlanti Blokk, amely új háborús előkészületeiket célozza. Amint az Északatlanti Paktum igazi katonai-politikai alapeszméjét leleplező, 1949 január 29-én kelt szovjet kormánynyilatkozat már rámutatott, ennek a paktumnak az a célja, hogy az USA és Nagybritannia vezető körei a lehető legtöbb állammal szemben kezükbe vegyék a vezetést, megfosszák őket az önálló nemzeti külés belpolitika folytatásának lehetőségétől s ezeket az államokat segédeszközökként használják azon erőszakos terveik megvalósítására, amelyek az angol-amerikai világuralom megteremtését célozzák.

Az Északatlanti Blokknak az a célja, hogy elnyomja az európai népek ellenállását, az USA-nak létjogaik, nemzeti szabadságuk és függetlenségük ellen indított támadásával szemben és Nyugateurópát az amerikai imperializmus félgyarmatává, új háborús előkészületek támaszpontjává és felvonulási területévé tegye.

Az Északatlanti Blokk közvetlen erőszakot szándékozik alkalmazni Kelet-Európa demokratikus államai ellen, elsősorban a Szovjetunióval, mint a demokratikus tábor fő erejével, a népek békéjének és biztonságának, szabadságának és függetlenségének biztos támaszával szemben.

Végül az Északatlanti Egyezménynek és tervbevett ágazatainak — a Földközi-tengeri, közelkeleti és távolkeleti egyezményeknek — egyik legfontosabb céljuk: előkészíteni a gyarmati és függő országokban működő nemzeti — felszabadító mozgalmak leverését, nevezetesen a Kínai Népköztársaság és a Koreai Népi Demokratikus Köztársaság elleni harcban, amelyek nagy győzelmet arattak a külföldi imperialisták és a belső reakció felett.

Az imperialisták Északatlanti Szövetsége az USA égisze alatt ilymódon veszélyt jelent az egész haladó emberiségre. S az imperialistáknak ezt a legújabb orgyilkos összeesküvését teljes joggal hasonlítják Hitler és Mussolini hírhedt antikominternpaktumához, amelyet azt megelőzően kötöttek, hogy a fasiszta agresszorok megrohanták Európa népeit, hogy így sárba tiporják azok szabadságát és függetlenségét. Az antikomintern paktumhoz hasonlóan, a kommunista-ellenesség megtépázott zászlaja alatt megbúvó Északatlanti Egyezmény is program az erőszak és

háború, a népek nemzeti függetlenségének és demokratikus jogainak megfojtására.

Ilymódon tények bizonyítják, hogy az imperialisták — az USA imperialistáinak legfelsőbb vezetése alatt — új világháborúra készülnek s egy maroknyi milliárdos önző céljainak érdekében ennek pokoli tüzébe készek dobni a világ népeinek és országainak többségét. Az USA vezető körei e célok érdekében változtatják Nyugat-Németországot európai háborús hídfőjükké s e célok érdekében igyekeznek új háború vágóhídjára vinni a német népet. Az angol munkáspárti vezetők közvetlen részvétele mellett e célok érdekében Angliát légi- és haditengerészeti támaszpontokká teszik s ezért szándékoznak az angol népből is ágyútölteléket csinálni. Ugyanezt a sorsot szánják Franciaország, Olaszország és más európai országok népeinek. Hódító céljaik érdekében az amerikai imperialisták agressziós bázissá teszik meg Japánt, a Szovjetúnió, a Kínai Népköztársaság, Észak-Korea és a csendesóceáni medence népei ellen s igyekeznek erre a célra felhasználni a japán népet. Az amerikai imperialisták a Közel-Keleten háborús támaszpontokat létesítenek és megerősített pontokat hoznak létre Törökországban, Iránban és Irakban, csatlósaikká téve ezeket az országokat és arra törekednek, hogy a törökök, perzsák és arabok az USA monopolistáinak profitjáért harcoljanak.

Egyszóval, az amerikai imperializmus stratégiája, — amint ez a mai napig egészen világosan körvonalazódott, — arra számít, hogy a világ minden részén fellobbantja majd a háború lángját és valamennyi kontinens népeit arra kényszeríti, hogy az amerikai milliárdosok parancsára és azok érdekében harcoljanak.

Az amerikai bandavezérek közül legőszintébbek az olvanok, mint Poadge, a már említett kongresszusi tag, vagy Bradley tábornok nyíltan és cinikusan beszélnek ötletükről: „idegen kezekkel harcolni" — tehát más nemzetek katonáit használni ágyútölteléknek az USA számára, amely csupán fegyvert fog szállítani és a nyereséget sepri be.

Ezek a kalandos számítások azonban gazda nélkül készültek. Azoknak az országoknak népei, amelyeket az USA és Anglia imperialistái harcra akarnak kényszeríteni, a legcsekélyebb mértékben sincsenek érdekelve ebben a háborúban. Nem hozhat ez mást számukra, mint súlyos áldozatokat, országaik pusztulását és lerombolását. A népeknek nem kell a háború — s nem is akarnak háborúzni.

Nem kell a háború az Amerikai Egyesült Államok néptömegeinek sem, holott az USA monopolista körei a legfőbb

háborús uszítók. Az imperialista agresszorok és segítőik hazug propagandájának áradata ellenére, az USA egyszerű embereit mind jobban átitatja az a felismerés, hogy ha a gyujtogatók kirobbantják a háborút, ez a háború nekik, az egyszerű embereknek csupán katonáskodást, halált hoz hazájuktól távoli, tengerentúli országokban, hogy ez a háború eljutna az amerikai kontinensre is, s a korszerű bombázások szörnyűségeivel és mindannak rombadöntésével járna, amit sok nemzedék munkája teremtett.

Az Északatlanti Egyezmény szervezői nyíltan irányt vesznek az új világháború kirobbantására s ezzel megszegik a nemzetközi együttműködést, elsősorban a Szovjetunióval és a népi demokratikus országokkal szemben, szervezik az Egyesült Nemzetek Szervezetének aláaknázását, amikor rabló ötleteik eszközévé akarják azt tenni, megszegik az UNO Közgyűlésének az atomfegyver betiltásáról és a fegyverkezés csökkentéséről szóló határozatait. A nemzetközi együttműködés megszegésének politikája vezetett a hirhedt „hideg háború"-hoz, a háborús pszihózis és hisztéria felszításához, amit a fegyvergyárosok és a zabolátlan háborús gyujtogatók alaposan ki is használnak.

A Rajk—Brankov-féle kémbanda ügyében lefolytatott budapesti per nagy nemzetközi összeesküvést leplezett le, amelyet az angol-amerikai imperialisták szerveztek a népi demokratikus országok és a Szovjetúnió ellen, a béke és demokrácia ellen. Az imperialistáknak ez az összeesküvése messzemenő célok megvalósítását tűzte ki: a nemzetközi reakció ügynökségévé lett Tito-féle fasiszta kémklikk segítségével meg akarták dönteni a demokratikus rendet Magyarországon és a többi népi demokratikus országokban, elakarták szakítani ezeket az országokat a béke és demokrácia táborától, helyreállítani ezekben az országokban a reakciós fasiszta rendszereket és Délkelet- és Közép-Európa országait az imperialisták bábjaivá, agressziós hídfőállásokká akarták változtatni.

Az agressziós és új háborúra készülő politika egyenes következménye az a zabolátlan fegyverkezési verseny, amely súlyos teherként nehezedik a kapitalista országok munkásosztályának és egész dolgozó lakosságának vállára. Elég elmondani, hogy az USA-ban a küszöbön álló költségvetési évben 22 milliárd dollárt tesznek ki a háborús szükségletekre fordított kiadások, ami hússzor annyi, mint a háború előtt. Az USA elnöke melletti gazdasági tanács egykori elnöke, Nours számításai szerint, az amerikai szövetségi kormány háborús előirányzatai minden egyes héten meghaladják a szövetségi kormány

egész évre szóló népművelési előirányzatait. A háborús szükségletekre előirányzott összeg egy hét alatt teljesen fedezné a társadalmi egészségvédelem egész évi kiadásait.

Truman kormánya, amikor vad fegyverkezési hajszát folytat, ezzel minden évben 26-szor annyit költ háborús előkészületekre, mint az ország közoktatására és társadalmi egészségvédelmére együttvéve. Angliában a háborús kiadások már most is háromszor annyit nyelnek el, mint 1939-ben. A többi marshallizált államokban is azt a politikát folytatják, amely Hitler jelszaváról hirhedt, „ágyút vaj helyett".

Arról már beszélni sem kell, hogy ez az adóteher mértéktelen növekedésével járó politika valamennyi kapitalista országban a dolgozó tömegek gazdasági helyzetének alapos romlását eredményezi. A kapitalista monopóliumok, háborúra készülve, vad támadást indítanak a munkásosztály és valamennyi dolgozó életszínvonala ellen. Ez abban nyer kifejezést, hogy a munkásokat a munka intenzívebbé tételének útján még jobban kizsákmányolják, a munkabért csökkentik, az ipar nemháborús ágaiban tömegesen elbocsátják a munkásokat, stb.

A háborús előkészületeket fokozott támadás kíséri a dolgozók demokratikus jogai ellen is. Az imperialisták, abból a célból, hogy megkönnyítsék maguknak a külpolitikai kalandokat és a háború kirobbantását, igyekeznek elfojtani a munkásmozgalmat és általában a demokratikus mozgalmat, igyekeznek megnyitni a zsilipeket a fasizálás és a belső rend teljes militarizálása érdekében. Sztálin elvtárs már 1927-ben megmondotta, hogy az imperializmus nem tud új háborúkat előkészíteni, ha nem nyomja el a háborús ellenzéket, ha nem nyomja el a tömegeket. „A háború folytatásához nem elég a fegyverkezés növelése, nem elég új koalíciók létesítése. Ehhez a mögöttes terület megerősítése is kell a kapitalizmus országaiban. Egyetlen kapitalista ország sem képes komoly háborút folytatni, ha előzetesen nem szilárdítja meg mögöttes területét, ha nem fékezi meg „saját" munkásait, ha nem fékezi meg „saját" gyarmatait. Ebből ered a burzsoá kormányok politikájának fokozatos fasizálódása." (Sztálin művei X. kötet 282. old. oroszul.)

A „kereszteshadjárat" a kommunizmus ellen, a kommunista pártok üldözése és az ellenük alkalmazott nyílt terror, (USA, Franciaország, Ausztrália, India, a latinamerikai országok, Közép-Kelet országok stb.) munkásellenes és szakszervezetellenes törvények (USA, Görögország, Törökország, stb.) washingtoni parancsra reakciós rendszerek létesítése, a dollár-

imperializmus előtt szolgamódra megalázkodó marshallizált országokban, a fasizmus újjászületése Nyugat-Németországban, Tito fasiszta kém-klikkjének felhasználása a népi demokratikus országokban folyó aknamunkára, — mindez a háborús készülődés ugyanazon láncának egy-egy szeme. A háborús gyujtogatók a kommunistaellenesség zászlaja alatt az imperializmus, a fasizmus, a Vatikán és a jobboldali szocialisták holmi „szent szövetségét" alkotják.

Az imperialista tábor egyidejűleg hatalmas méretekben folytatja az új háború ideológiai előkészítését is. Egyre újabb és újabb eszközöket találnak a közvélemény megfelelő megdolgozására, s a tömegeknek embergyűlölő fajelméletek dühödt propagandája, valamint atompszihózis és háborús hisztéria útján történő becsapására. Működnek a lélektani hatás összes eszközei: a sajtó és irodalom, a rádió, a mozi és a templom.

A háborús uszítók és segítőik propagandájának az eszmei tartalma roppant együgyű, ez azonban nem zárja ki, hogy ártalmas. Ennek az eszmei tartalomnak a legfontosabb alkotórésze az „amerikai életmód", meg a polgári demokrácia dicsőítése; az angolszász faj fölényének propagandája, a legzabolátlanabb hazugság és rágalom egész áradatának megindítása a Szovjetúnió és a többi békeszerető állam ellen; a kozmopolitizmus és a nemzeti önállóságról való lemondás hirdetése, amelynek az a célja, hogy aláaknázza a népek ellenállási szándékát az angol-amerikai imperialisták merényleteivel szemben.

Az „amerikanizált" országok ideológiai megdolgozásának egyik legfontosabb eszköze az, hogy amerikai detektív-irodalommal és hollywoodi filmekkel árasztják el őket, amelyeknek gengszterek és gyilkosok, szadisták és kéjgyilkosok, álszentek és képmutatók a főhőseik. Az ilyenfajta „irodalom" és „művészet" megmérgezi és elbutítja az olvasót és a nézőt egyaránt.

Amerika és a többi országok reakciós sajtojának hasábjairól csakúgy árad az új háború hirdetése. S habár az ENSZ közgyűlésének második üléssorozata külön határozatot hozott a háborús propaganda elítélésére, az USA és Anglia vezetőkörei nemcsak, hogy nem tettek semmit a háborús uszítók és propagandisták megfékezésére, hanem éppen ellenkezőleg — nyíltan ösztökélik azokat. A reakciós sajtó és rádió bértollnokai mellett ma hivatalos államférfiak egész falkája, Truman kormányának tagjai, kongresszusi tagok, tábornokok, tengernagyok és angol lordok lépnek fel nyílt háborús felhívásokkal.

Ilymódon a második világháború előtti fasiszta agresszorokhoz hasonlóan, az angol-amerikai imperialista blokk is min-

den irányban folytatja egy új háború előkészületeit: katonai-stratégiai intézkedéseket tesz, politikai nyomást gyakorol, zsarol, gazdaságilag terjeszkedik, népeket igáz le, ideológiailag butítja a tömegeket és a társadalmi élet minden terén erősíti a reakciót.

Az USA és Nagybritannia vezető körei őrült eszmék hordozói: új világháborúval fenyegetve az emberiséget, fegyverrel a kézben uralmuk alá akarják vetni az egész világot. Az angol-amerikai imperialisták agresszív katonai-politikai összeesküvése ezért jelent nagy veszélyt a békére, az egyszerű emberek millióinak életére és jólétére, minden nép nemzeti függetlenségére és demokratikus vívmányaira.

II.

A béke, demokrácia és szocializmus tábora növekszik és erősödik

Mélységes tévedés volna azonban, ha azt hinnők, hogy az imperialista tábor részéről megnyilvánuló lázas tevékenység e tábor erejét jelenti és azt, hogy lehetetlenség elkerülni a háborút.

Az elmult két esztendő az imperialista tábor további gyengülésének láncolatából újabb láncszemek kiesésének, valamennyi belső és külső ellentéte kiéleződésének időszaka volt. Egyidejűleg ebben az időszakban állandóan növekedett és erősödött a béke, demokrácia és szocializmus táborának ereje is. Ezért, annak ellenére, hogy az imperialista tábor ily széles körben folytatja a háborús előkészületeket, ma már van egy hatalmas, napról-napra növekvő gát a háborús gyujtogatók útjában.

Mialatt az imperializmus USA által vezetett tábora háborús kalandokra készül, — az imperialistaellenes tábor konszolidálja erőit a harcias imperialista agresszorok döntő visszaverésére és kemény harcot vív az új háború gyujtogatóinak elszigeteléséért, valamint szörnyűséges ötleteik meghiúsításáért.

A béke demokratikus erői sokkal, de sokkal gyorsabban növekednek, mint a háborús uszítók sötét erői. A nemzetközi porondon gyökeresen megváltoztak az erőviszonyok s tovább is a béke, demokrácia és szocializmus táborának javára tolódnak el.

Ennek a tábornak a növekedéséről és erősödéséről elsősorban az imperialistaellenes tábor, a tartós békéért folyó harc élén fellépő Szovjetúnió erejének további növekedése tanusko-

dik. Füstbe mentek az imperialista körök ama reményei, hogy a Szovjetúnió, amely a háború legnagyobb terhét viselte, nem tud majd megbirkózni a nehézségekkel, amelyeket a háború és a német fasiszta rablók garázdálkodása támasztott a szovjet terület egy részén.

A Szovjetúnióban a népgazdaság és kultúra valamennyi ága fellendülőben van. Gondolkozzanak csak egy kicsit az imperialista urak a Szovjetúnióban közzétett adatok felett, amely adatok a háború utáni ötéves terv végrehajtásáról szólnak. A szovjet ipar termelése ez év októberében több mint ötven százalékkal haladta meg a háborúelőtti 1940. év átlagos havi termelését s meghaladta azt a havi átlagos termelési színvonalat is, amelyet az ötéves terv 1950-re irt elő.

Amíg a kapitalista országok gazdasága a mértéktelen háborús kiadások miatt a mindjobban erősödő és kibontakozó válság és hanyatlás képét mutatja, addig a Szovjetúnió évről-évre, hónapról-hónapra szüntelenül felfelé halad. 1949 tíz hónapja alatt túlteljesítették az ipari termelés megnövelt tervét; az egész ipar össztermelése húsz százalékkal növekedett a mult év megfelelő időszakához képest.

A mezőgazdaság biztos léptekkel halad előre. A gabonafélék össztermése az idén több, mint 1948-ban volt s meghaladja a háborúelőtti 1940-es termést is. A gyapot, len és sok más ipari növény termése is jobb, mint tavaly és túlszárnyalja a háború előtti színvonalat. A kollektív állattenyésztés jelentékenyen megnövekedett.

A népgazdaság növekedése alapján a szovjet emberek anyagi és kulturális életszínvonala tovább emelkedik, ami egyre újabb és újabb sikerek kivívására lelkesíti őket.

Ma már egészen világos, hogy a szabad szovjet emberek önfeláldozó munkája, a sztahánovisták millióinak munkája biztosítja a Szovjetúnió népgazdaságának fejlesztését célzó háború utáni ötéves terv határidőelőtti végrehajtását. Ez pedig nemcsupán a szovjet állam hatalmának további megszilárdítását fogja jelenteni, de a béke és demokrácia egész harcos táborának megerősödését is.

A szovjet szocialista rendszer nagy életereje kifejezést nyer abban a jelentős technikai fejlődésben is, mely a Szovjetországban látható. Egyre újabb és újabb vívmányokat visz a technika fejlődése a közhasználatba és a termelésbe. Ennek az országunkban tapasztalható technikai haladásnak és tudományos fejlődésnek egyik megnyilvánulása, hogy az atomerő titkát rö-

vid idő alatt elsajátították és megszüntették az Amerikai Egyesült Államok atomfegyver-monopóliumát.

A TASZSZ 1949 szeptember 25-én kelt közleményének, amely nyilvánosságra hozta, hogy a Szovjetúnió is birtokában van az atomfegyver titkának és ez a fegyver már 1947-ben is rendelkezésére állott, — semmivé tette az imperialista hatalmak vezetőköreinek és az előttük térdethajtó burzsoá tudósoknak „jóslatait", amelyekben többízben állították, hogy az oroszok birtokában 1952 előtt nem lehet atomfegyver.

A TASZSZ e közleménye fejvesztettséget és zűrzavart okozott az imperialisták és háború uszítók táborában, gyengítette ennek a tábornak az erejét és megsemmisítő csapást mért Truman és Churchill „atomdiplomáciájára", amely az atombomba birtoklásának monopóliumára és a gyengeidegzetű embereknek e fegyverrel való zsarolására számított. A béke valamennyi híve ugyanakkor melegen üdvözli és a béke győzelmének tartja, hogy a Szovjetúniónak van atomfegyvere, mert tudják, hogy a szovjet kormány, békepolitikájához híven, ha van atomfegyvere, akkor is megmarad régi álláspontján, tehát amellett, hogy feltétlenül tiltsák el az atomfegyver használatát.

A Szovjetúnió békeszerető külpolitikája, valamint a népi demokratikus országok külpolitikája fontos tényező a béke és demokrácia táborának megerősítésében. Ez a politika megfelel az egész világon az egyszerű emberek érdekeinek, s ezért lelkesíti és tömöríti a béke valamennyi harcosának sorait és megszilárdítja győzelemre törő akaratukat.

A szovjet kormány békepolitikája szocialista társadalmunk lényegéből ered, szocialista társadalmunkéból, ahol nincsenek olyan osztályok, amelyeknek érdekük lenne a háború. A szovjet állam a nemzetiségi és faji elnyomás politikájának eltökélt ellensége, s külpolitikája a világ valamennyi nagy és kis népe jogainak és függetlenségének tiszteletén alapul. A szovjet népet a kommunizmus építésének magasztos érzése hatja át; ennek a népnek közvetlen érdeke a béke megőrzése. Népünk mélységesen hisz abban, hogy az általa alkotott szocialista társadalmi rend biztosítja a győzelmet a kapitalizmus rendszerével szemben folytatott békés versenyben.

A szovjet kormány külpolitikája és kölcsönös viszonya a kapitalista államokkal abból indul ki, hogy lehetséges a szocialista és kapitalista rendszerek egymásmelletti fennállása és lehetséges közöttük a békés együttműködés is. Sztálin elvtárs már 1934-ben egészen pontosan és határozottan a következő szavakkal fogalmazta meg ezt a politikát: „Külpolitikánk világos. Az

a külpolitika a béke megőrzésének és a kereskedelmi kapcsolatok fejlesztésének politikája valamennyi országgal. A Szovjetúniónak eszeágában sincs, hogy akárkit is fenyegessen, még kevésbbé, hogy bárkit is megtámadjon. Mi a béke mellett vagyunk és a békéért harcolunk. De nem félünk a fenyegetésektől és készek vagyunk rá, hogy a háborús uszítók csapására csapással feleljünk."

Azok a javaslatok, amelyeket a szovjet kormány az Egyesült Nemzetek Szervezete közgyűlésének legutóbbi üléssorozatán terjesztett elő a több országban, különösen az Amerikai Egyesült Államokban és Nagybritanniában folyó új háborús készülődés elítélése tárgyában, az atomfegyver feltétlen megtiltását célzó gyakorlati rendszabályok foganatosításáról, valamint az öt nagyhatalomnak a béke erősítésére irányuló egyezmények megkötéséről, — értékesen elősegítik a békéért vivott harc ügyét s új csapást jelentenek a háborús uszítók táborára.

A béke, demokrácia és szocializmus táborának növekedéséről és erősödéséről tanuskodnak azok a nagy eredmények is, amelyeket a szilárdan, a szocializmus építésének útján haladó népi demokratikus országok értek el. A gyors gazdasági és kultúrális fellendülés Lengyelországban, Csehszlovákiában, Bulgáriában, Romániában, Magyarországon és Albániában, a népgazdasági tervek sikeres végrehajtása, a lakosság anyagi jólétének emelkedése, a népi demokráciák belső erejének konszolidálódása, a szocializmusért folyó harc élcsapatában menetelő, egyesült marxista-leninista munkáspártok létrejötte, a délkelet-európai népek közötti barátság és kölcsönös politikai, gazdasági és kultúrális együttműködés és segítség erősödése, a Szovjetúnióval létesített gazdasági és kultúrális kapcsolataik megszilárdulása, mindez komoly mértékben hozzájárul az imperialistaellenes demokratikus tábor hatalmának megszilárdításához és erőinek tömörítéséhez.

A népi demokratikus országok gazdasági, politikai és kulturális sikerei szemléltető például szolgálnak más népek számára; miként lehet a legrövidebb időn belül begyógyítani a háború és a fasiszta uralom által okozott sebeket és biztosítani az ipar, valamint a gazdaság és kultúra többi ágainak gyors kifejlődését, mégpedig úgy, hogy közben ne forduljanak az imperializmussal kötött uzsora-ügyletekhez, hanem a saját erőikre, a kölcsönös együttműködésre és a Szovjetúnió testvéri segítségére támaszkodva megőrizzék gazdasági és nemzeti függetlenségüket.

Az áruló Tito-klikk leleplezése a budapesti Rajk—Brankov-perben és a világreakció arra irányuló álnok számításainak csődje, hogy a népi demokratikus országokban restaurálhatják a kapitalizmust, bizonyítja a népi demokratikus rendszerek erejét és szilárdságát.

Az imperialistaellenes erők növekedéséről és szilárdulásáról tanuskodnak továbbá a gyarmati és függő országokban működő nemzeti felszabadító mozgalmak óriási sikerei is. A kínai nép történelmi jelentőségű győzelmet aratott, amikor megdöntötte a Kuomintang-rendszert, a nemzeti árulás, a gyarmati kizsákmányolás és feudális elnyomás rendszerét. A Kínai Népköztársaság megalakulása rendkívül nagy csapást mért az amerikai imperializmus rablóterveire, amelyekkel arra számított, hogy Kínát az amerikai imperializmus gyarmatává és az új háborús katonai agresszió hídfőállásává teszi. A Kínai Népköztársaság megalakulása új, hatalmas rést üt az imperializmus rendszerén s új lapot nyit az imperializmus által elnyomott valamennyi nép nemzeti — felszabadító harcának történelmében. Kína csatlakozása a demokratikus, békeszerető államok családjához, az erőviszonyok további változását jelenti a nemzetközi porondon, mégpedig a demokrácia és a béke táborának javára, növeli és erősíti a béke frontját.

A béke és demokrácia táborának nagy sikere s az imperialista tábor új veresége: a Német Demokratikus Köztársaság megalakulása, amit Sztálin elvtárs Wilhelm Pieckhez és Otto Grotewohlhoz intézett üdvözlő táviratában úgy jellemzett, hogy ez fordulópont Európa történelmében. Ebben a történelmi okmányban kifejezést nyer a német nép egységes, demokratikus és békeszerető Németországért küzdő, a két világháborúból helyes következtetéseket levonó demokratikus erőinek növekedése és tömörülése, azoknak az erőknek a növekedése és erősödése, amelyek nem akarják többé, hogy landsknechtekként használják fel őket a világuralomra törők érdekében.

Az ország sorsát a saját kezükbe vett demokratikus erők németországi győzelme az angol-amerikai háborús uszítókra újabb vereséget mér. Amint Sztálin elvtárs mondja: „Nem lehet kétséges, hogy a békeszerető, demokratikus Németország létezése a békeszerető Szovjetúnió létezése mellett kizárja az újabb háború lehetőségét Európában, végét veti a vérontásnak Európában és lehetetlenné teszi azt, hogy az európai országokat a világ imperialistái leigázzák."

A demokratikus tábor erejének növekedését és az imperializmus helyzetének gyengülését kézzelfoghatóan bizonyítja az

is, hogy a demokratikus mozgalmakban, különösen pedig munkásmozgalmakban, amelyek élén a kommunista pártok állnak, mindenütt fellendülés észlelhető. Mindennél jobb bizonyíték a kommunista pártok tömegbefolyásának erősödése, annak ellenére, hogy a világreakció egész tábora vadul rágalmazza a kommunistákat, valamint az, hogy a munkásosztály sztrájkmozgalmai Európa, Amerika és Ausztrália valamennyi kapitalista országában fellendülnek.

A béke és demokrácia táborának mindjobban növekvő és szilárduló erejéről világosan tanuskodik a már sok százmillió embert egyesítő mozgalom: a béke híveinek hatalmas mozgalma. Az emberiség történetében most először tűnt fel egy szervezett békefront, amely azt a célt tűzte maga elé, hogy megmenti az emberiséget az új világháborútól, elszigeteli az új háború gyujtogatóinak klikkjét és biztosítja a népek békés együttműködését. Ez a mozgalom tükrözi azokat a gyökeres változásokat, amelyek a világon a népeknek a fasiszta leigázás veszélye elleni felszabadító háborúinak eredményeként mentek végbe. Ez tanuskodik a tömegek politikai öntudatának példátlan fejlődéséről s arról is, hogy a népek levonták a tanulságokat a két világháború keserű tapaszta atából és az az elszánt akarat tölti el őket, hogy megakadályozzák az új háborút, megvédik a békét és keresztülhúzzák a háborús uszítók ádáz terveit.

A népek, amelyek átmentek az elmult évtized kemény tapasztalatain, most a saját kezükbe veszik a béke védelmének ügyét. Ebben áll a béke hívei mozgalmának egyik legfontosabb sajátossága.

Akárhogyan is dühöngenek a háborús uszítók és segítőik, a történelmi helyzet ma gyökeresen különbözik attól a helyzettől, amelyben az első és második világháború előkészületei folytak. „A népek emlékezetében túlságosan élénken élnek még a nemrég elmúlt háború szörnyűségei és túlságosan nagyok a béke oldalán álló társadalmi erők ahhoz, hogy Churchill tanítványai az erőszak terén le tudnák őket győzni, s az új háború oldalára tudnák őket téríteni" (Sztálin).

A világ megmentése egy új háborútól, a mai konkrét történelmi helyzetben nem utópia, hanem reális lehetőség. Ha a népek éberek, aktívak és egységesek lesznek abban a harcban, amelyet a békéért folytatnak, állhatatosságot és kitartást fognak tanusítani a béke védelmében, akkor a háborús uszítóknak nem sikerül megvalósítaniok véres terveiket: **a harmadik világháború lángjának fellobbantását.**

A béke hívei mozgalmának ereje abban áll, hogy sok százmillió embert fog össze a munkásosztály, a parasztság, az értelmiség és a városi középrétegek soraiból, mégpedig faji és nemzetiségi hovátartozásuktól, vallási és politikai meggyőződésüktől függetlenül. A békemozgalom ereje és hatalma továbbá abban áll, hogy szervezett jelleget öltött. A béke harcosai helyi, nemzeti és nemzetközi méretekben is mindjobban tömörülnek és szervezkednek.

A béke híveinek mozgalma úgy kezdődött, mint tiltakozó tömegmozgalom a „Marshall-terv" és az agresszív Nyugati és Északatlanti Szövetségek ellen. Franciaországban, Olaszországban és más országokban embermilliók emelték fel szavukat az amerikai imperializmus politikája ellen, résztvettek a tiltakozó sztrájkokban és tüntetésekben s a béke-petíciók aláírásának gyüjtésében. A béke harcosai mozgalmának kibontakozása terén nagy jelentősége volt a kultúra vezető személyiségei által rendezett wroclawi békekongresszusnak, a Demokratikus Nőszövetségek budapesti világkongresszusának (1948 őszén), különösen pedig a béke hívei ez év április 20—25-én Párizsban és Prágában megtartott világkongresszusának, amelyen a béke 600 millió szervezett harcosának képviselői voltak jelen.

A béke védelmében indított mozgalom állandóan növekedett és erősödött. A július elején Milánóban tartott második Szakszervezeti Világkongresszus jóváhagyta a párizsi Kongresszus kiáltványát és konkrét akcióprogrammot dolgozott ki a Szakszervezeti Világszövetségbe tömörült 72 millió szakszervezeti tag részére. Több országban nemzeti békevédelmi kongresszusok voltak. Egész Nyugat-Európán végigvonul az Északatlanti Egyezmény elleni sztrájkok, országos tüntetések és nagygyűlések hulláma. Sok országban megalakultak a béke védelmének nemzeti bizottságai s elkezdődött a városokban, gyárakban és intézményekben is az ilyen bizottságok szervezése. Terjed a béke harcosainak mozgalma az Amerikai Egyesült Államokban és Angliában is, amelyeknek népei mind jobban és jobban érzik vezető köreik veszthozó erőszakos politikájának terhét.

Ily módon elvtársak, a nemzetközi helyzet rövid áttekintése megmutatja, hogy az imperializmus és háború elleni küzdelemben megnőttek és megerősödtek a béke, demokrácia és szocializmus erői. A Szovjetúnió erejének további növekedése, a népi demokratikus országok politikai és gazdasági megszilárdulása és az, hogy ezek az országok a szocializmus építésének útjára tértek, a népi forradalom történelmi jelentőségű győzelme Kínában, a Német Demokratikus Köztársaság megalakulása, a kommu-

nista pártok megerősödése és a demokratikus mozgalmak növekedése a kapitalista országokban, valamint a béke hívei mozgalmának hatalmas lendülete, — mind az imperialista-ellenes demokratikus tábor komoly növekedését és szilárdulását jelenti.

Az imperialista, demokráciaellenes tábor ugyanakkor egymás után veszíti el pozicióit. A demokrácia és szocializmus táborának győzelme, a kezdődő gazdasági válság, a kapitalista rendszer általános válságának további elesedése, e rendszer valamenynyi belső és külső ellentétének kiéleződése arról tanuskodik, hogy az imperialista tábor mind nagyobb mértékben gyengül és az egész kapitalista rendszer történelmileg halálra van ítélve.

De a világreakció táborában is kiéleződnek — ki kell, hogy éleződjenek — az imperialista hatalmak közötti ellentétek, bárhogyan is leplezik ezeket az ellentéteket az államok szovjetellenes és kommunistaellenes politikájának egységével.

Az Amerikai Egyesült Államok lényegében gyarmati jellegű politikája a „marshallizált" országokkal szemben Nyugat-Európa és más kapitalista országok leigázásának politikája az amerikai imperializmus által, a dühödt konkurrencia-harc a piacokért, a gyarmatok kizsákmányolásáért, különösen a gazdasági válság viszonyai között, — elmélyítik az ellentéteket a kapitalista országok, elsősorban az USA és Nagybritannia között.

Kiéleződnek — s ki kell, hogy éleződjenek az ellentétek a kapitalista országokon belül is. A „gazdasági viharok" burzsoá „felidézőinek" minden jóslata ellenére Amerikában is, Európában is érik a gazdasági válság. Csökken a termelés, csökken az árukivitel és a belső kereskedelem. Állandóan növekszik a munkanélküliség; a munkanélküliek és részleges munkanélküliek száma a kapitalista országokban már óriásivá — 40 millióra — dagadt! A fegyverkezési verseny következtében egyre súlyosabb adóteher nehezedik a dolgozókra. Fokozatosan csökkennek a munkabérek és egyre alacsonyabb a munkásosztály életszínvonala. A legtöbb kapitalista országban elértéktelenedik a valuta s ez nem más, mint a dolgozók újabb kirablása, mert az e nélkül is szerény bérekből most még kevesebb, létfenntartáshoz szükséges cikket tudnak vásárolni. A dolgozók anyagi helyzete tarthatatlanná válik. Az ilyen helyzet szükségszerűen a kapitalista országok belpolitikai viszonyának kiéleződéséhez vezet és feltétlenül komoly osztályharcot idéz föl.

Mindez gyengíti, — mégpedig minél tovább jutunk, annál jobban gyengíti — az imperialista tábor, a háborús uszítók erőit.

A Wall-Street és a City imperialistáinak kalandor külpolitikája a maga részéről csak sietteti a demokráciaellenes tábor

gyengülését. Ez a politika egyik vereséget a másik után szenvedi el. Az „atomdiplomácia" csődje, a „Marshall-terv" bukása, az imperialisták áskálódó terveinek meghiúsulása Délkelet- és Közép-Európában, az amerikai politika csődje Kínában — mindez az imperialisták külpolitikai kudarcainak részleges felsorolása csupán. A kapitalizmus minden ellentétének kiéleződése és az imperialista tábor erejének gyöngülése — persze magában a kapitalizmus természetében rejlik. Az angol-amerikai imperialisták kalandor külpolitikája azonban sietteti ezt az egész folyamatot.

III.

A kommunista és munkáspártok a háborús uszítók elleni harc élcsapatában

A demokráciaellenes, imperialista tábor gyengülésének tényéből nem szabad azt a következtetést levonnunk, hogy gyengül a háborús veszély. Ez a következtetés mélységesen hibás és káros lenne.

A történelmi tapasztalat azt tanítja, hogy minél reménytelenebb az imperialista reakció helyzete, annál jobban dühöng, annál nagyobb részéről a háborús kalandok veszélye.

Az erőviszonyoknak a béke és a demokrácia tábora javára történő megváltozása a világporondon, a vad düh újabb kitöréseit váltja ki az imperializmus és a háborús uszítók táborából. Az angol-amerikai imperialisták háború útján akarják megváltoztatni a történelmi fejlődés menetét, megoldani külső és belső ellentéteiket és nehézségeiket, megszilárdítani a monopoltőke helyzetét és kivívni a világuralmat.

Abból a célból, hogy keresztülhúzhassuk az imperialista agresszió terveit, — a népek legnagyobbfokú éberségére, a békefront további kiterjesztésére, a béke oldalán álló erők további tömörülésére és aktív harcára van szükség.

A mindjobban kibontakozó háborúellenes mozgalom azt bizonyítja, hogy a széles néptömegek hajlandók és meg is akarják védeni a békét s nem akarják megengedni az agresszoroknak, hogy az emberiséget egy újabb pusztító háború örvényébe dobják. Arról van most szó, hogy a tömegeknek ezt az akaratát konkrét tevékenységgé változtassuk, olyan tevékenységgé, amely az angol-amerikai háborús uszítók terveinek és rendszabályainak meghiúsítását célozza.

Az első, különösen pedig a második világháború előtti **háborúellenes mozgalom egész történelmi tapasztalata arról be-**

szél, hogy nem elég kívánni a békét, — aktívan küzdeni is kell azért, s meg kell mozgatni minden erőt és eszközt, ami csak a háború előkészületei és kirobbantása ellen hatni képes.

Az új háború növekvő veszélyének körülményei között nagy történelmi felelősség hárul a kommunista és munkáspartokra. A kommunista és munkáspártoknak a harc minden eszközét fel kell használniok a szilárd és tartós béke biztosítására, egész tevékenységüket alá kell rendelniök ennek a jelenleg központi feladatnak.

Még eltökéltebben kell munkálkodni a béke hívei mozgalmának megerősítésén és növelésén, a lakosságnak egyre újabb és újabb rétegeit kell bevonni ebbe a mozgalomba, országossá és a jelen korszak legyőzhetetlen mozgalmává kell azt tenni. Ez a mozgalom magába foglalhat és kell is, hogy magába foglaljon mindenkit, politikai meggyőződéstől, vallási nézettől és parthoz tartozástól függetlenül, — akinek kedves a béke s hazájának becsülete, nemzeti szabadsága és szuverénitása.

Különösen nagy figyelmet kell fordítani arra, hogy a béke híveinek mozgalmába bevonjuk a szakszervezeteket, a nőszervezeteket, ifjúsági, szövetkezeti, sport, kulturális, felvilágosító, vallásos és egyéb szervezeteket, valamint a tudósokat, írókat, ujságírókat, a kultúra vezető személyiségeit, parlamenti és egyéb politikusokat és közéleti személyiségeket, akik a béke védelmében, a háború ellen lépnek fel.

A béke hívei mozgalmának további folytatására igen nagy jelentősége van a munkásosztály még aktívabb részvételének, tömörségének, sorai egységének. A kommunista és munkáspártok elsőrendű feladata ezért: bevonni a béke harcosainak soraiba a munkásosztály legszélesebb rétegeit, megteremteni a munkásosztály tartós egységét, eltökélten küzdeni a jobboldali szocialista szakadárok és a munkásmozgalom züllesztői ellen, megszervezni a proletáriátus különböző csapatainak együttes fellépéseit, a békéért és országaik nemzeti függetlenségéért folyó harc közös platformja alapján.

A munkásosztály szakszervezetei már tisztes helyet foglalnak el a béke harcosainak, a háborús uszítók ellen harcolóknak táborában. A Szakszervezeti Világszövetség a béke és a nemzetközi együttműködés aktív harcosaként, a munkások és tisztviselők millióinak az új háborús uszítók ellen folytatott harcában szervezőként lép fel. A SZVSZ-be tartozó szakszervezeti központoknak nagy szerepük van a béke híveinek szervezésében. Sok országban a béke hívei nemzeti mozgalmának kezdeményezői s ők kezdeményezik a nemzeti békevédelmi bizottságok megalakítását.

A szakszervezetek vezető helyet foglaltak el az agresszív Északatlanti Egyezmény elleni tiltakozó sztrájkok és tüntetések, az országos békepetíciók és a népek békéjének, nemzeti függetlenségének és szabadságának érdekében folytatott egyéb tömegmozdulások szervezésében.

A szakszervezetek azonban sokkal többet is tehetnek azért, hogy a nép harca az új háború uszítói ellen továbbterjedjen és a béke híveinek tábora még inkább aktivizálódjon. A szakszervezetek tevékenységének központi láncszemei e téren az üzemekben és intézményekben létesített békevédelmi bizottságok lehetnek és azzá is kell válniok: ezek lesznek azok a bizottságok, amelyeknek megalakítására a béke híveinek párizsi kongresszusa és a milánói szakszervezeti kongresszus is felhívást bocsátott ki. Sok franciaországi, hollandiai, angliai és más országbeli üzemben már megalakultak ezek a bizottságok. A békevédelmi bizottságoknak, amelyek nemzetiségi, párt és szakszervezeti hovátartozástól függetlenül egyesítik a munkásokat és tisztviselőket, a dolgozók törhetetlen egységéért, a béke, a demokrácia védelmében és a kapitalizmus által kizsákmányolt népi tömegek létérdekeinek védelmében vívott harc hagyományaivá kell válniok.

Sok tény mutatja, milyen komoly erőt képviselnek a nők és a nőszervezetek a békéért folyó harcban. Ilyen tények: az ENSZ-hez intézett petíció az atomfegyver megtiltásáért és a nagyhatalmak fegyverkezésének csökkentéséről szóló javaslat mellett, amelyet Olaszország, Csehszlovákia és a keletnémetországi övezet 11 millió asszonya és leánya írt alá, valamint a nőszervezetek és a Demokratikus Nők Világszövetségének részvétele a párizsi és prágai kongresszusokon.

A világ demokratikus ifjúsága megmutatta békeakaratát és azt, hogy kész küzdeni a békéért. Megmutatta ezt a munkásifjúság Világkongresszusán, 1947-ben, Varsóban, a Világifjúsági Találkozón és Kongresszusokon 1948-ban és 1949-ben. A Demokratikus Ifjúsági Világszövetség, amely több, mint 60 millió leányt és ifjút egyesít soraiban — aktív harcosa a béke ügyének.

A munkásosztálynak s a kommunista és munkáspártoknak az a feladatuk, hogy vezessék valamennyi társadalmi tömegszervezet harcát a béke védelmében s ennek a harcnak célratörő, hatékony jelleget kölcsönözzenek.

A lakosság legszélesebb rétegeinek a békéért folyó harcra való egyesítése érdekében, különböző formákat és eszközöket kell felhasználni: tömegtüntetések, tömeggyűlések, összejövetelek megszervezése, petíciók és tiltakozások megfogalmazása, a lakosság közötti körkérdések, békevédelmi bizottságok létesítése a váro-

sokban és falvakban, amit például Franciaországban és Olaszországban széles körben gyakorolnak.

Magától értetődik, hogy a békéért folyó harc során alkalmazott intézkedések foganatosításánál nem szabad sablonszerűen cselekednünk. Minden egyes ország konkrét viszonyaiból kell kiindulni s, ügyesen össze kell egyeztetni a mozgalom különböző formáit és módszereit a közös feladatokkal.

A tömegekben támasszal nem rendelkező háborús uszítók, mint láttuk, rágalmazó propagandájuk minden eszközével igyekeznek becsapni a népeket. Ezzel kapcsolatban a háborús uszítók propagandájának leleplezése s a népellenes tevékenységükről szóló igaz hírek terjesztése ne rövididejű kampány-jelleget öltsön, hanem napról-napra, folyamatosan történjék.

Az agresszorok és bértollnokaik hazug és embergyűlölő propagandájával, a kommunista és munkáspártoknak, a népek közötti tartós és szilárd béke széleskörű propagandáját kell szembeállítaniok s esetről esetre le kell leplezniök az agresszív blokkokat és katonai-politikai szövetségeket. Széles körben meg kell magyarázniok, hogy az új háború a legsúlyosabb nyomorúságot és példátlan pusztulást hozná a népekre s hogy a háború elleni harc és a béke védelme — a világ valamennyi népének közös ügye.

A béke erőinek, elsősorban a kommunista pártoknak, ki kell harcolniok, hogy az imperialista ügynökök által folytatott háborús propagandát, a fajgyűlöletet és a népek közötti ellenségeskedés hirdetését élesen elítélje az egész demokratikus közvélemény, hogy az új háború provokátorainak egyetlen fellépése se maradjon visszaveretlen, amit a legkülönbözőbb formákban lehet kifejezni, ideszámítva a háborút hirdető filmek, újságok, könyvek, folyóiratok, rádiótársaságok, szervezetek és személyiségek bojkottját is.

Az új háborúra való készülődés közvetlenül összefügg azzal, hogy az amerikai imperializmus leigázza Európa és a többi kontinens országait. A „Marshall-terv", a Nyugati Szövetség, s az Északatlanti Egyezmény — mindegyik a béke ellen ádáz összeesküvés egy-egy láncszeme, egyidejűleg pedig annak a láncnak részei is, amelyet a tengerentúli monopolisták tesznek más nepek nyakára.

A kapitalista országokban az a kommunista és munkáspártok kötelessége, hogy a nemzeti függetlenségért vívott harcot forrasszák egybe a békéért folyó harccal, fáradhatatlanul leplezzék le az amerikai imperializmus nyilt kiszolgálóivá lett burzsoá kormányok politikájának áruló jellegét és egyesítsék és tömörít-

sék minden egyes ország összes demokratikus hazafias erőit a szégyenteljes amerikai rabság megszüntetésének jelszavai s a népek nemzeti érdekeinek megfelelő, önálló kül- és belpolitikára való áttérés jelszavai köré. A kommunista és munkáspártoknak magasra kell emelniök hazájuk nemzeti függetlenségének és önállóságának zászlaját.

A kommunista és munkáspártoknak széles tömegeket kell tömöríteniök a demokratikus jogok és szabadságok védelmére s fáradhatatlanul meg kell magyarázniok e tömegeknek, hogy a béke védelme elszakíthatatlanul összefügg a munkásosztály és valamennyi dolgozó létérdekeinek védelmével, hogy a békéért vívott harc egyidejűleg harc a nyomor, éhség és fasizmus ellen is.

Különösen fontos feladatok állnak Franciaország, Olaszország, Anglia, Nyugat-Németország és a többi országok kommunista pártjai előtt, ahol az amerikai imperialisták ez országok népeit ágyútöltelékként akarják felhasználni támadó terveik megvalósítására. Az a kötelességük, hogy még nagyobb erővel folytassák a békéért és az angol-amerikai háborús uszítók bűnös terveinek meghiúsításáért vívott harcot.

A népi demokratikus országok és a Szovjetúnió kommunista és munkáspártjaira — az imperialista háborús uszítók és segítőik leleplezésével egyidejűleg — az a feladat hárul, hogy a népek békéjének és biztonságának védelmében tovább erősítsék a béke és szocializmus táborát.

A kommunista pártok állandó feladata marad, hogy teljesen leleplezzék a jobboldali szocialista pártok vezetőit. Az események teljesen beigazolták annak az értékelésnek a helyességét, amelyet a kommunista pártok Tájékoztató Irodájának első Értekezlete adott az imperializmus ügynökeinek undorító szerepét betöltő jobboldali szocialistákról, az új háborús uszítók segítőiről, a nép nemzeti érdekeinek árulóiról, akik szocialista frazeológiával és kozmopolita fecsegéssel leplezik aljas tevékenységüket. Ezért a kommunista és munkáspártoknak, míg fáradhatatlanul küzdenek a békéért, nap mint nap le kell leplezniök a jobboldali szocialista boncokat és rá kell mutatniok, hogy ezek a béke legádázabb ellenségei.

Ezzel együtt a békéért folyó harcban minden eszközzel fejleszteni és erősíteni kell az együttműködést és az akcióegységet a szocialista pártok alapszervevel és egyszerű tagságával, támogatni kell e pártok soraiban minden valóban becsületes elemet, megmagyarázva nekik a reakciós jobboldali vezetők politikájának pusztító voltát.

Az angol-amerikai imperialisták, erőszakos terveik megvalósítása közben, különösen Közép- és Délkelet-Európában, jelentős szerepet szánnak Tito jugoszláv klikkjének, amely az imperialisták kémszolgálatában áll. Ezért a béke védelme és a háborús uszítók elleni harc azt követeli, hogy továbbra is leleplezzék ezt a klikket, amely átszökött a béke, demokrácia és szocializmus ádáz ellenségeinek, az imperializmusnak és fasizmusnak táborába.

*

Elvtársak, a fasizmus elleni háború napjaiban a kommunista pártok voltak a hódítókkal szemben tanusított népi ellenállás élcsapatai; a háború utáni időszakban a kommunista és munkáspártok a népeik létérdekéért s a világbéke ügyéért folyó küzdelem élharcosai. Az új háború összes ellenfelei, a munka, a tudomány és kultúra emberei, e pártok vezetése alatt a béke hatalmas frontjába tömörülve, képesek lesznek meghiusítani az imperialisták bűnös terveit.

A demokrácia erői, a béke híveinek erői, sokszorosan felülmúlják a reakció erőit. Most arról van szó, hogy még jobban megerősítsük és még nagyobbá fejlesszük a béke híveinek hatalmas mozgalmát, kiharcoljuk, hogy ez a mozgalom általános népi mozgalommá váljék. Állandóan növeljük a népek éberségét az imperialista agresszorok próbálkozásaival szemben. A béke aktív védelmére és a háborús uszítók elleni harcra kell mozgósítani a népek minden erejét. Ezt a feladatot megoldani, annyit jelent, mint valóban megnyerni a tartós békéért és **a népek biztonságáért folyó szent háborút az egész világon.**

Palmiro Togliatti:

A munkásosztály egysége és a kommunista és munkáspártok feladatai

Beszámoló a kommunista pártok Tájékoztató Irodájának 1949 november második felében tartott értekezletén

I.

Elvtársak! A munkásosztály egységének ügye a második világháború győzelmes befejezése utáni időszakban Európa-szerte hatalmas lépéssel haladt előre. A második világháború alatt a munkásosztály óriási politikai tapasztalatra tett szert. A demokrácia erőinek kizárólag egységük következtében sikerült szétzúzni és megsemmisíteni a német imperializmust és fasizmust. Az egység politikája a hitlerizmus elleni harcban, amelyet a Szovjetúnió következetesen folytatott és különösen az a győzelem, amelynek kivívása mindenekelőtt a szovjet nép és a szovjet hadsereg hősies erőfeszítésének köszönhető, — mindez mélységes hatást gyakorolt a világ munkásságára és minden népére.

A háború alatt Európa legfontosabb országaiban a legkülönbözőbb meggyőződésű munkások és dolgozók a kommunisták határozott felszólítására felelve, egyesültek, hogy fegyveres partizán-alakulatokban együtt harcoljanak a fasiszták és az idegen megszállók ellen. A munkások — kommunisták és szocialisták, demokraták és katolikusok — megismerték egymást, felismerték annak szükségességét, hogy a háború befejezése után folytatni kell az együttes munkát a fasizmus minden maradványának megsemmisítésére, az új, szabad és békeszerető társadalom megteremtésére, amelyben minden nép függetlenségének és szociális haladásának biztosítva kell lenni.

A teheráni, jaltai és potsdami nemzetközi konferenciák határozatai és az Egyesült Nemzetek Szervezetének létrehozása arra a reményre jogosítottak, hogy a világ legnagyobb hatalmai, amelyek a háború alatt együttműködtek a győzelem kivívása érdekében, — a világbéke biztosítása érdekében továbbra is együtt fognak működni és ez a remény még jobban megerősítette az osztályegységre és a nép egységére irányuló törekvést az egyes országokban és nemzetközi viszonylatban egyaránt.

Az egység felé vezető út sikerei Európának azokban a részeiben voltak gyorsabbak és mindent felölelők, ahol a szovjet csapatok jelenléte olyan helyzetet biztosított, hogy a reakciós erők nem tudták felemelni a fejüket: ott a kommunisták és a szocialisták akcióegységre léptek, megszülettek a Nemzeti Front széleskörű szervezetei, a szakszervezeteket az egység alapján újjászervezték. Ez lehetővé tette a munkásosztály képviselőinek, hogy fontos szerepet töltsenek be a kormányokban; kellő intézkedésekkel megsemmisíthették a fasizmus maradványait, azt megfoszthatták az újjászületés lehetőségeitől; megkezdték az ipar államosítását, gyökeres földreformokat hajtottak végre, demokratizálták az államgépezetet és megvalósították a béke és az együttműködés politikáját a népek között s baráti politikát a Szovjetunióval.

Azokban az országokban is, amelyeket a győzelem után az angol-amerikai csapatok szálltak meg és külföldi katonai hatóságok kormányoztak, amelyek kezdettől fogva a régi, reakciós, kapitalista rend helyreállítására vettek irányt és nyílt támogatásban részesítették a konzervatív burzsoáziát, sőt a fasisztákat is, — a munkásosztály mozgalmát még ezekben az országokban is újjászervezték egységes alapon: a kommunisták és szocialisták között megegyezések jöttek létre az akcióegységre nézve, a szakszervezetek felölelték valamennyi politikai meggyőződésű dolgozót, a tömegek nyomására pedig napirendre tűzték és széleskörűen megvitatták a munkásosztály egységes politikai pártja megalakításának kérdését.

Ezek a sikerek, amelyeket az egység felé vezető úton értek el, kétségtelenül jó hatással voltak a munkásosztály gazdasági és politikai helyzetének javulására, elősegítették a munkáspártok hatalmas frakcióinak megjelenését a parlamentekben, lehetővé tették a kommunista pártok — az egység legkeményebb harcosai — számára, hogy egyes országokban komoly lépéseket tegyenek a munkásosztály többségének megnyerése útján.

Az egységért vívott harcban nagy győzelem volt az egységes nemzetközi szakszervezeti szövetség — a Szakszervezeti Világszövetség (SZVSZ) megteremtése. Ebben a szervezetben a történelemben első ízben egyesültek a Szovjetúnió dolgozóinak szakszervezetei a kapitalista Európa, a népi demokratikus országok, Amerika, Kína és a gyarmati országok szakszervezeteivel.

Az SZVSZ demokratikus programot dolgozott ki a dolgozók gazdasági követeléseinek védelmére, a politikai és szakszervezeti szabadságjogok kivívására és védelmére, a világ dolgozói ellenállásának és harcának egybehangolására, az imperialisták minden arra irányuló kísérlete ellen, hogy a világot új háborúba döntsék. Az SZVSZ mellett más erőteljes nemzetközi egységes mozgalmak jöttek létre, amelyek minden párthoz tartozó és pártonkívüli munkást és dolgozót magukba foglalnak: ilyen például a Nemzetközi Nőszövetség, a Demokratikus Ifjúsági Világszövetség, stb.

II.

Azzal a feladattal, hogy a munkásosztály egységmozgalmát megbontsa, a burzsoázia a jobboldali szociáldemokratákat és az általuk vezetett pártokat bízta meg.

Abban az időpontban, amikor magának a háborúnak következtében kimélyült a kapitalizmus általános válsága, amikor hatalmas mértékben megnövekedett a Szovjetúnió tekintélye és ereje, amikor újabb európai országok kiszakadtak a kapitalista rendszerből és a szocializmus útjára léptek, — ebben az időpontban a szociáldemokrácia segítsége szükségesnek látszott a kapitalizmus és az imperializmus ideiglenes megmentésére. A szociáldemokrácia ismét úgy lépett fel, mint burzsoá párt a munkásosztály soraiban. A jobboldali szociáldemokraták úgy cselekedtek, mint „az imperialisták hűséges segítőtársai, akik szétbomlasztják a munkásosztály sorait és megmérgezik annak öntudatát". („Néhány kommunista párt képviselője 1947 szeptemberében megtartott Értekezletének Deklarációja.)

Egy egészen rövid időszak után amikor számos szociáldemokrata párt vezetői az egység gondolatával kacérkodtak, nyilvánvalóan csak annak megakadályozására, hogy a munkásmozgalom vezetése teljesen a kommunisták kezébe menjen át — az egység elleni harc a „cselekvés két fronton" jelszava alatt újult ki, vagyis annak az állítólagos szükségességnek igazolásával, hogy meg kell szervezni egy „harmadik erőt", amely a szocializmus és az imperializmus táborai közt fenntartaná azok „egyen-

súlyát" és megakadályozná köztük az összeütközést. A „harmadik erőnek" ez az ideológiája már az első pillantásra durva csalásnak bizonyul. Miféle „középút" létezhet egy őszinte szocialista számára egyfelől a munkásosztály és a dolgozó tömegek érdekei, másfelől a monopol-kapitalizmus és kiváltságos kasztjainak érdekei közt? Nem lehet „középen" állni a következetes békepolitikát folytató Szovjetúnió és az imperialisták között, akik a harmadik világkonfliktus jóslatának és provokálásának mérgét hintik szét a világon. A „harmadik erő" álelmélete nem egyéb, mint a jobboldali szociáldemokraták által használt fegyver aljas ügyük véghezvitelére, akik egy kalap alá vették a szocializmus országát Anglia és Amerika vezető imperialista csoportjaival és háborús uszítóival. De miközben a „harmadik erő" e hirdetői ezt az aljasságot elkövetik, mindig találnak módot annak kijelentésére, hogy ők minden egyes országban a kapitalista burzsoázia érdekeinek „becsületes és hű adminisztrátorai" és az imperializmus hűséges kiszolgálói nemzetközi ügyekben.

Elegenlő volt, hogy az imperialista erők és elsősorban az Egyesült Államok vezető körei darabokra tépve a háború végén megkötött egyezményeket, visszautasítsák a nemzetközi demokratikus együttműködés mindennemű politikáját és megkezdjék a Szovjetúnió és a népi demokráciák ellen irányuló „hidegháborút", hogy a jobboldali szociáldemokraták és a vezetésük alatt álló pártok, valamennyien, kivétel és feltételek nélkül bekapcsolódjanak az imperializmus frontjába. A semleges, úgynevezett „harmadik erő" hirdetését felcseréljék és átöltöztessék a régi opportunista, antimarxista és tudományellenes elméletbe a „nemzeti" kapitalizmusnak a kapitalizmus feletti szervezetekbe való átmenetéről, amely átmenetet az amerikai monopolkapitalizmus példájára és vezetése alatt kellene megvalósítani. Ilyenformán az Egyesült Államok arcátlan terjeszkedési szándékait, politikai és katonai támaszpontok megszerzését a népek függetlenségének megsemisítése és az új háború előkészítése céljából, a marshallizált országok érdekeinek feláldozását a nagy amerikai monopóliumok kizárólagos érdekében, a következetesen végrehajtott kísérleteket az amerikai világhatalom megszervezésére — mindezt nem átallják úgy feltüntetni, mint a kapitalizmus belső ellentmondásai kiküszöbölésének útjait. Az egyes népek érdekei és hagyományai tiszteletbentartásának utolsó maradványait is felszámolják: a szociáldemokraták eszményképe és vezére az amerikai imperializmus lesz; annak nevében és érdekében folyik az állítólagos „európizmus" és kozmopolitizmus propagandája, amelyeknek

semmi közük sincsen a népek szolidaritásához és a proletár, szocialista nemzetköziséghez.

A proletár szocialista nemzetköziség a dolgozók szolidaritásának és a népek együttműködésének alapja függetlenségük megvédésére az imperializmus cselszövései ellen, a béke védelmére. Arra tanítja a munkásokat, hogy minden országban egyesüljenek a tőke uralma ellen folytatandó harcra, a szocialista gazdaságra való áttérés biztosítására. Megtanítja a munkásosztályt és a népeket, hogy kifejlesszék a nemzetközi szolidaritás kapcsolatait, hogy még jobban harcoljanak a békéért és hogy elszigeteljék és ártalmatlanná tegyék az új háború provokátorait.

A proletár nemzetköziség arra tanítja a dolgozókat és a népeket, hogy a demokráciáért, a nemzeti függetlenségért és a békéért folytatott harcukban a Szovjetúnió nagy példáját kövessék, amelynek népei a hős bolsevik Párt, Lenin és Sztálin vezetésével új társadalmat építettek fel, legyőzték az imperializmust és hazájukat nagy szocialista hatalommá tették, amely minden népnek megmutatja a demokrácia, a szocializmus és béke igazi útját.

Ezzel ellentétben a szociáldemokraták kozmopolitizmusa és „európizmusa" az imperializmus propaganda-fegyvere a népek félrevezetésére, azok egymástól való szétszakítására és leigázására. Az amerikai imperializmus ügynökei, amikor Európa „egyesítéséről" beszélnek, valójában arra törekszenek, hogy megszakítsák az európai népek együttműködését, gátat emeljenek közéjük abból a célból, hogy elszigeteljék a Szovjetúniót és a népi demokratikus országokat. Amint Lenin már előre látta, a szociáldemokraták „európizmusának" nincs más célja, mint hogy együttesen fojtsa meg a szocializmust Európában és közös erővel őrizzék meg a gyarmatokat.

Az „európai parlament" vagy a „világkormány" megszervezésének zűrzavaros jelszavai csupán szánalmas álcázások, leplezése a népek előtt annak, hogy az amerikai imperializmus érdekében kirabolják őket.

Gyűlölet a Szovjetúnió és a népi demokratikus országokkal szemben, amelyek elkövették azt a „bűnt", hogy letértek a kapitalizmus útjáról és a szocializmus útját választották — ez valamennyi jobboldali szociáldemokrata legfőbb jellemvonása. Ezek megértik, hogy a szocializmus előrehaladása a világon ténylegesen az ő végüket jelenti. Ezek terjesztői és propagandistái bármilyen alantas hazugságnak és rágalomnak,

amelyet a szocializmus táborának lehetetlenné tételére és elszigetelésére kötnek. Minden eszközzel arra törekszenek, hogy aláássák a munkások és valamennyi dolgozó hitét és odaadását a Szovjetúnió és annak vezetői iránt. Elsőnek vették át azt a jelszót, amelyet Churchill agyalt ki egy új keresztes hadjárat szervezéséről a szocializmus országa ellen. Együttműködve az imperialista országok kémszolgálatával, hogy megkíséreljék a szocialista országok frontjának megrendítését, tárt karokkal fogadták Tító kém- és provokátor bandáját.

Mindabban, ami ma a szociáldemokraták álláspontjának ideológiai alapját képezi, nincs egyetlen cseppje sem a szocializmusnak, sem pedig a demokratikus szellemnek. Ez az álláspont nyilt elárulása a népek függetlensége, a demokrácia, a szociális haladás ügyének, a béke ügyének.

III.

Ezeknek az antidemokratikus és antiszocialista álláspontoknak megfelelően a jobboldali szociáldemokraták által vezetett pártok a nemzetközi kapcsolatok terén olyan politikát folytattak és folytatnak, amely minden vonalon és mindenben nyiltan megegyezik az amerikai imperialisták programjával. Ők az atomdiplomácia és a szocializmus országai ellen folytatott hidegháború legtevékenyebb hívei, a Marshall-terv propagandistái, azt propagálják, hogy Nyugat-Európa országai az Egyesült Államok nagyiparának és mezőgazdaságának gyarmati vagy félgyarmati piacaivá váljanak. A Marshall-terv támogatásáról habozás nélkül áttértek a katonai paktumok és a fokozott fegyverkezés támogatására, amelyet az amerikai imperializmus kényszerített rá az európai népekre. Franciaországban Léon Blum szocialistái álltak a kommunistaellenes gyűlölet-hadjárat élén, azok ellen, akik kijelentették, hogy a francia nép sohasem lesz hajlandó részt venni a Szovjetúnió és a népi demokratikus országok elleni háborúban. Olaszországban Saragat szociáldemokratái még a „semlegességi" politika követelésének fügefalevelét is ledobták magukról. Norvégiában a szociáldemokraták a Szovjetúnió ama javaslatának visszautasításáért szálltak síkra, amelyben megnemtámadási szerződés kötéséről volt szó. Mindenfelől a szociáldemokrácia szállította azokat, akik bűnös háborús politikát folytatnak, — Bevintől Spaakig, Léon Blumtól Saragatig és Schumacherig.

A gyarmati népekkel való viszony terén a szociáldemokrácia volt és ma is ő a sugalmazója és egyenes végrehajtója

az agresszionak, elnyomásnak és nyílt háborúnak a felszabadításukért küzdő népek ellen. Az angol munkáspártiak rablóháborút folytatnak Malaya és Burma népei ellen, megöletik e népek nemzeti mozgalmának és a Közel-Kelet nemzeti mozgalmának vezetőit, támogatják az indiai burzsoázia reakciós csoportjait, hogy továbbra is megőrizzék az indiai nép kettészakadását és erőszakosan elfojtsák a parasztok kommunista és forradalmi mozgalmát. Franciaországban éppen a szocialisták indítottak háborút Vietnam ellen és helyeslik a madagaszkári kegyetlen megtorló intézkedéseket; Hollandiában éppen a szocialisták készítették elő és folytatják az indonéziai nemzeti mozgalom elleni agressziót.

A gazdaságpolitika terén a szociáldemokraták erőfeszítései arra irányulnak, hogy bekapcsolják Nyugat-Európát az amerikai imperialista gazdaság érdekkörébe s ezzel lehetővé tegyék a nagy amerikai monopóliumok és az azok ügynökeivé vált európai kapitalisták számára, hogy áthárítsák Európa dolgozói vállára, nemcsak a háborút, hanem az új gazdasági válság következményeit is. Mindenütt, ahol szociáldemokraták vannak uralmon, a munkások helyzete egyre romlik, fokozódik a munkanélküliség és veszedelemben forognak a dolgozók szociális vívmányai, ugyanakkor, amikor a kapitalisták nyereségei szüntelenül növekednek. Feledésbe merül bármilyen, még a legjelentéktelenebb kísérlet is, amely a gazdasági rendszer reformjára irányul. Az Angliában megvalósított államosítás egyáltalán nem nyitotta meg az utat az új, szocialista társadalom felépítésére és nem járult hozzá a finánccoligarchia gazdasági hatalmának megsemmisítéséhez. Franciaországban és Nyugat-Európa más országainak legnagyobb részében a szociáldemokraták a munkáspártiak példáját követve elősegítették az európai valuták leértékelését, amelyet az amerikai kapitalisták kényszerítettek rájuk, mint eszközt az európai dolgozók életszínvonalának fokozottabb csökkentésére.

A belpolitika terén a szociáldemokraták nyíltan helyeslik és maguk is megvalósítják azokat az antidemokratikus és reakciós intézkedéseket, amelyek felé ma a kapitalizmus fordul minden országban, hogy ezzel megkísérelje a munkások szervezeteinek és harcának letörését és betetőzze háborús előkészületeit. — Franciaországban a szocialista miniszter parancsára nyitottak tüzet az igazságos szakszervezeti követelésekért sztrájkoló dolgozókra. Az angol munkáspártiak voltak azok, akik megsértve a sztrájkjogot, a rendkívüli szükségállapot

kihirdetéséhez folyamodtak, hogy letörjék a kikötői dolgozók mozgalmát. Finnországban a szocialisták által vezetett kormány rendőri erőket használt fel a szakszervezeti mozgalom ellen, hogy így kiprovokálja a szakszervezetek szakadását. Olaszországban Saragat és cinkosai, tántoríthatatlan szolidaritást vállalnak a klerikális rendőrminiszterrel a munkásgyilkosságok és partizánok méltatlan üldözése terén.

A munkásegység és demokratikus egység mindennemű politikájával szemben ellenséges szociáldemokrata pártok még formálisan sem tudtak újjáteremteni valamilyen egységes nemzetközi szervezetet, amely elfoglalta volna a kimúlt II. Internacionálé helyét. Az imperialisták egyenes utasítására megkísérelték megbontani a szakszervezeti mozgalomnak a Szakszervezeti Világszövetségben megvalósított egységét.

A COMISCO, amely a nemzetközi szocialista konferenciák megszervezésének egyszerű irodájaként jött létre, arra irányította munkáját, hogy kísérleteket tegyen a munkásmozgalom szétszakítására és a szakadás elmélyítésére, nemzetközi viszonylatban éppúgy, mint az egyes országokban. Az angol munkáspártiak amikor létrehozták a COMISCO-t, mint imperialista politikájuk közönséges eszközét, megkísérelték, hogy elszakítsák a népi demokratikus országok szocialista pártjait a kommunista pártokkal való együttműködéstől, megszüntessék az akcióegységet Olaszország kommunistái és szocialistái között. Ezek a kísérletek csődöt mondottak. A népi demokratikus országok becsületes szocialistái szakítottak ezzel az állítólagos szociáldemokrata szervezettel és hűségesek maradtak az egység ügyéhez. Egy olyan nagy párt, mint Olaszország szocialista pártja, megmaradt az egység álláspontján, osztályálláspontón és azok a manőverek, amelyeket a szociáldemokraták vagy a centristák a „szocialista egység" hazug jelszava alatt folytatnak ellene, mindeddig megbuktak, mert minden becsületes szocialista előtt egyre világosabbá válik, hogy a jobboldaliak egyetlen törekvése, hogy rákényszerítsék az olasz dolgozókra a de Gasperi-féle klerikális kormány és az angol és amerikai imperializmus igáját.

A Szakszervezeti Világszövetségre azt a csapást, amely a szakadást előidézte, az angol munkáspártiak kezdeményezésére mérték, akik az amerikai szakszervezeti bürokraták támogatásával a Trade Unionok kongresszusa nevében azzal az abszurd követeléssel léptek fel, hogy az SZVSZ szüntesse be működését. Ezt az egység ellen irányuló méltatlan támadást

teljes mértékben lelepl.zte az SZVSZ-hez csatlakozott szakszervezetek túlnyomó többsége, amely folytatja munkáját és soraiban több mint 70 millió dolgozót számlál.

A dolgozók szakszervezetének egysége ellen a támadás Franciaországban és Olaszországban folytatódott, de mindkét országban a szervezett munkásság többsége bennmaradt egységes szakszervezeteinek soraiban és az egységbontás vezéreinek — a szociáldemokratáknak és klerikálisoknak minden erőfeszítésük ellenére csupán egy jelentéktelen kisebbséget sikerült magukhoz vonzaniok.

IV.

Döntő sikereket értek el a munkásosztály és a demokratikus erők egységének megvalósítása terén a népi demokratikus országokban, különösen a Tájékoztató Iroda megalakulása és a néhány kommunista párt képviselői értekezlete Deklarációjának nyilvánosságra hozatala után. A munkásosztály egysége ezekben az országokban a hitlerista megszállók, azok ügynökei és az együttműködők felett aratott győzelemnek, a szovjet hatóságok demokratikus politikájának következménye volt, továbbá annak eredménye, hogy a tömegek mélyreható gazdasági és politikai reformok megvalósítására törekedtek, annak a szükségességnek, hogy megvédjék az országok függetlenségét és jövőjét az imperialisták cselszövéseitől és fenyegetéseitől.

A kommunista pártok következetes harcot folytattak az egységért, szoros kapcsolatban a néptömegekkel, miközben ezen országok mindegyikében a marxista munkásmozgalom legjobb hagyományaira, a fasizmus elleni egységfront pozitív tapasztalatára támaszkodtak. Ezzel ellentétben a szocialista pártokban a fasizmus maradványai elleni harc és a szükséges szociális átalakulásokért vívott harc fokozódásával kiélesedtek az ellentétek az egység és a szocializmus őszinte hívei és a régi opportunisták között, akik korábban a reakciós burzsoázia szövetségesei és cinkosai voltak és akik készek arra, hogy ismét eljátsszák a kapitalizmus és imperializmus ügynökeinek szerepét a dolgozók soraiban. A jobboldali szociáldemokraták a „nyugati burzsoá demokráciához" való visszatérést hirdették, vagyis a hagyományos reakciós kapitalizmushoz való visszatérést és felhasználva a szűklátókörű pártsovinizmust, stb. szabotálták az együttműködést a kommunistákkal, akadályokat támasztottak a szükséges és megígért gazdasági reformok meg-

valósítása útjába, Ismét felvették a kapcsolatot a helyi és nemzetközi reakció erőivel, szolgálatába szegődtek az angol munkáspártiaknak és az amerikai imperialistáknak és együttműködtek az angol-amerikai felderítéssel, hogy megbontsák a munkások és a nép egységét és hogy kiszolgálják az imperializmus érdekeit.

További sikerek az egységhez vezető úton és a népi demokrácia megerősítése felé csakis a jobboldali szociáldemokraták elleni nyilt, döntő harcban voltak elérhetők azok leleplezése, elszigetelése, a vezető állásokból való eltávolítása és a szocialista pártok soraiból való kiűzése útján. Ezt a feladatot megoldották a baloldali szocialisták, bár néha lassan és határozatlanul, a kommunisták tevékeny támogatásával. A jobboldali szociáldemokrácia ellen vívott küzdelemben a népi demokratikus országok szocialista pártjai megújultak és politikailag megedződtek. Helyreállították kapcsolataikat a munkásosztállyal és határozottan a proletariátus politikai egységének megvalósítására vettek irányt. Ugyanakkor világossá vált, hogy ezt az egységet nem lehet megvalósítani a marxizmus és a különböző opportunista áramlatok közti lehetetlen kompromisszum útján, hanem csakis a marxi-lenini tanok alapján. A kommunista és munkáspártok valamennyi népi demokratikus országban éppen e tanok védelméért és a munkásosztály körében való terjesztéséért folytatott ideológiai és politikai harcban tudták egyesíteni egy egységes politikai osztály-szervezet soraiban a proletariátus összes élenjáró erőit.

Azt a tényt, hogy a jobboldali szociáldemokrácia a népi demokratikus országokban megszünt létezni, úgy kell értékelni, mint az egység ügyének hatalmas győzelmét. Az új háború provokátorai rendkívül nagyjelentőségű vereséget szenvedtek: a munkásosztály pártjai a népi hatalom alapvető elemeivé a munkások és a parasztok szövetségének megdönthetetlen alapjává és a szocialista társadalom felépítésének vezető erejévé váltak.

V.

Nemcsak a kommunisták, hanem valamennyi becsületes szocialista és demokrata első és legfontosabb feladata az, hogy megértse: a jelen pillanatban a munkásosztály soraink egysége szükségesebb, mint valaha, ahhoz, hogy meghiúsíthassuk az új háborút, amit az imperialisták készítenek elő, megakadályozhassuk a demokratikus szabadságjogok megsemmisítését, megvalósíthassuk a dolgozók életszínvonalának megvédéséhez

és emeléséhez szükséges szociális reformokat. A munkásság erejének szétszakítása és szétforgácsolása megnyitja az utat a népek függetlenségének ellenségei számára. A munkásosztály egysége biztos támasz mindazok erőfeszítéseinek egyesítésére, akik meg akarják menteni ezt a függetlenséget. A fasiszta típusú reakciós uralmak feltámasztására irányuló kísérleteket sokkal könnyebb meghiúsítani, ha a munkásosztály egységes erői köré a nép széles tömegei tömörülnek. A munkásosztály csak akkor tudja betölteni haladó szerepét és tud tevékenyen ellenállni az imperialisták és a fasiszták terveinek, ha erői egyesülnek.

A munkásosztály egységéért folytatott sikeres harc legfontosabb feltétele az imperializmus szolgálatába szegődött jobboldali szociáldemokraták politikájának és a demokrácia és a szocializmus ügye ellen elkövetett árulásuknak minden oldalról való leleplezése. A kommunistáknak nem szabad meginogniok ebben a küzdelemben. Egyúttal nem szabad elfeledkezniök arról, hogy ha előre akarjuk vinni a munkásosztály egységének ügyét, szüntelenül és türelmesen kell dolgoznunk azon, hogy megvilágítsuk minden munkás és dolgozó előtt az egység fontosságát, különösen azok előtt, akik még a jobboldali szociáldemokratákkal és azok pártjaival tartanak.

A kapitalista országok egyes kommunista pártjai az utóbbi években nagy lépéssel haladtak előre, tömegpártokká váltak és hatalmas mozgalmak élén állanak, amelyekben részt vesz a dolgozók aktív része; azonban egyes pártok továbbra is kis pártok maradtak, ugyanakkor, amikor hazájukban a szociáldemokrácia megtartotta erős befolyását és erős szervezeteit. A munkásosztály egységéért folytatandó következetes harc szükségessége legyen mind az egyik, mind a másik esetben a Párt legfontosabb feladata. E harc lehetőségei és kilátásai az utóbbi időben valamennyi országban javultak. A jobboldali szociáldemokratáknak a dolgozók érdekeinek elárulására irányuló politikája elégedetlenséget és undort vált ki a munkások soraiból és magukat a szociáldemokrata vezéreket is arra készteti, hogy új, baloldali frázisokkal álcázzák magukat, a munkások csoportjait pedig a szociáldemokrata párt soraiból való kilépésre ösztönzi. Ezekkel a munkásokkal és a dolgozó szocialista tömegekkel való kapcsolatot mindenekelőtt a dolgozók elemi követelései védelmének alapján, a munkabérért, a szervezkedés és a sztrájkjog betartásáért folytatott harc folyamán, a békéért vívott küzdelemben kell megvalósítani.

Ebből a célból javasolni kell a szocialista munkásoknak, hogy az üzemekben, a városokban és a falvakban közös bizottságokat hozzanak létre, amelyek a munkásegység kivívásának tevékeny eszközei volnának és elősegítenék a dolgozók széles egységfrontjának alulról való létrejöttét. A szociáldemokraták baloldali csoportjai számára ez olyan tevékenységi terület, amelyen meg tudják mutatni, hogy valóban a munkásosztály egységére törekszenek-e, vagy pedig baloldali fellépésük csupán a jobboldali szociáldemokratákkal való együttműködésük álcázására szolgál. Végül figyelembe kell venni, hogy még azokban az országokban is, ahol az osztályszakszervezetek igen fejlettek, a kommunista pártoknak pedig tömegpárt jellegük van, a dolgozók széles tömegei, sőt gyakran ez országok dolgozó lakosságának többsége nem tartozik még semmiféle szervezetbe — szakszervezetbe, szövetkezetbe, vagy politikai szervezetbe — és hogy e tömegek aktivizálásának és megszervezésének terén elért döntő sikerek hatalmas segítséget tudnak nyujtani az egység kivívásához.

A munkásosztály egységéért folytatott harcban különös figyelmet kell szentelni a katolikus munkásoknak és dolgozóknak s azok szervezeteinek. Egyes országokban ezek a szervezetek az utóbbi években nagy jelentőségre tettek szert, ott pedig, ahol a szociáldemokrácia különösen meggyengült, annak helyébe igyekeznek lépni, hogy tömeges támogatást nyujtsanak a burzsoázia reakciós csoportjainak. Olaszországban például a katolikus szakszervezetek erősebbek, mint a kis, szakadár szociáldemokrata csoportok. Belgiumban, Ausztriában, Olaszországban a katolikus pártok az államot irányító legfontosabb burzsoá pártok.

Amde valamennyi katolikus szervezetben mélységes ellentmondás van az egyház vezető köreinek politikája között, akik az imperializmus és a reakció szövetségesei és ellenségei a szociális haladásnak, és a dolgozó tömegek között, ideértve még a legelmaradottabbakat is, akik a békét és legfontosabb érdekeik védelmét kívánják. Ezzel magyarázható az a tény, hogy a katolikus mozgalomban, az egyházi hatóságok megtorló intézkedései ellenére állandóan baloldali, haladó áramlatok kerülnek felszínre, amelyek ösztönösen keresik a nem katolikus munkásmozgalommal való együttműködést és egységet. A kommunisták kiközösítése a jezsuiták által, amely ezt az együttműködést és egységet kívánta lehetetlenné tenni, nem változtatott ezen a helyzeten, mert nem gyakorolt semmiféle hatást a munkásosztály soraira.

A munkás-forradalmároknak emlékezniök kell arra, hogy a vallási meggyőződések különbözőségének nem szabad akadályoznia a dolgozók egységét, különösen akkor, amikor ez az egység éppen a béke megvédésére szükséges. A népi demokratikus országokban, ahol a kommunista pártok vannak hatalmon, nem folyik harc vallási okokból: a hit és a vallásgyakorlás szabadsága ezekben az országokban minden polgár számára biztosítva van és a demokratikus hatalom csupán azokat bünteti, akik hazug vallási ürügy alatt az imperialisták parancsait követik, hogy megsemmisítsék a demokratikus vívmányokat és előkészítsék a háborút.

Állandóan közelednünk kell a katolikus dolgozókhoz, hogy meggyőzzük őket a munkásegység szükségességéről. Ennek a közeledésnek gazdasági és szociális téren tényleges együttes tevékenységhez kell vezetnie, úgyszintén a politikai harc terén is, a gazdasági követelésekért folytatott harc egybehangolásához az osztályszakszervezetek és a katolikus szakszervezetek között, különösen az alsó szervekben, továbbá közös bizottságok alakításához a nők, az ifjúság, stb. körében. A katolikus munkások és dolgozók nagy többségének bevonása a béke, a szabadság és a dolgozók életfeltételei megvédésének egységfrontjába, egyik előfeltétele a sikernek.

A munkásosztály egysége a legmegbízhatóbb kiindulópont minden országban a népi és nemzeti erők szélesebb szövetségének létrehozására abból a célból, hogy ellenszegüljenek az imperializmus háborús politikájának és harcoljanak ellene. Az imperialista háborús uszítók minden nemzet függetlenségére és szuverénitására törnek. Hogy ezt a feladatot a maguk számára megkönnyítsék, megkísérlik az egyes országokon belül megbontani és szétválasztani a nép egységét. E célból széleskörű kommunistaellenes hadjáratokat indítanak teljesen fasiszta szellemben, gyűlöletet hirdetnek a forradalmi munkásság iránt, sértegetik és üldözik mindazokat, akik bár a középrétegekből származnak, nem hajlandók a külföldi imperializmus szolgái lenni és arra törekszenek, hogy megmentsék hazájukat a háborútól. A munkások és szervezeteik, a béke legöntudatosabb és legmértékadóbb híveinek feladata az ilyen becsületes demokraták és hazafiak számának növelésére irányuló munka és azok vezetése abból a célból, hogy egyesítsék erőiket a nép valamennyi rétegével való együttműködésre, a nemzet függetlenségének és egységének érdekében. A béke híveinek széleskörű demokratikus tömegszervezetei, amelyek valamennyi társadalmi réteget, az ifjúságot, a nőket és az értelmiséget kép-

viselik, mindeddig a legjobb eszköznek bizonyultak e feladat végrehajtására és minden országban valódi politikai erővé kell válniok, egy széles népi front alapjává, amely nem csak arra képes, hogy tevékenyen propagálja a békét, hanem, hogy politikai tevékenységet is folytasson a külföldi imperializmus és ügynökei cselszövéseinek megakadályozására. E feladat végrehajtása a népi erők között kiküszöbölheti a szakadást, amelyet az egység ellenségeinek sok országban sikerült kiprovokálni, továbbá létrehozhatja a demokratikus és nemzeti egység valódi mozgalmát, megkönnyítheti a népek számára olyan kormányok alakítását, amely kormányok a munkásosztály, a nép és a nemzet egységére támaszkodnának s véget vetnének az új háború előkészítése politikájának, ellenállást tudnának kifejteni azirányban, hogy országukat ne rendeljék alá az amerikai imperializmusnak, megvédenék a népek közti békeprogrammot, megszüntetnék a fokozott fegyverkezést, visszaállítanák a nemzeti függetlenséget és szuverénitást és a békés gazdasági helyreállításnak és a dolgozó tömegek életszínvonala emelése ügyének szentelnék magukat. Éppen ilyen kormányokra van ma szüksége különösen Franciaország, Olaszország és az egész kapitalista Európa népeinek, nem pedig olyan kormányokra, amelyek úgy viselkednek, mint az amerikai imperializmus rabszolgái. E cél érdekében folytatott harc győzelmének zálogai a munkásosztály egysége terén elért sikerek.

*

A kapitalista országok kommunista pártjainak győzelemre kell vinniök a munkásosztály egysége ügyét. Ez soraik további szorosabbra fűzését, kádereik és tagságuk ideológiai színvonalának emelését, a marxista-leninista tanítás fokozott elsajátítását, pontosabb szervezési munkát, tevékenyebb propagandát követel meg tőlük. Szünet nélkül és ingadozás nélkül kell folytatni a harcot az opportunizmus minden megnyilvánulása ellen, megfeszítve kell dolgozni a szektáns szellem felszámolása érdekében, amely komoly akadály a kommunistáknak a munkásosztály egységéért folytatott harcában. A legkomolyabb veszély, amely jelenleg a kommunista pártokat fenyegeti, az a veszély, hogy passzívnak bizonyulnak a folyó eseményekkel szemben, kapitulálnak a nehézségek előtt, túlbecsülik a béke és a demokrácia ellenségeinek erejét, nem értik meg, hogy a proletariátus élcsapata harcának döntő jelentősége van a munkásegység megvalósításában és a béke megmentésében

és hogy e harc sikere elsősorban a kommunisták kemény munkájától függ.

Az amerikai imperialisták és minden ország reakciós burzsoáziája arcátlanul felhasználja Tito kémbandáját, hogy szabotálja a munkásosztály egységéért folyó harcot, szakadást és provokációt idézzen elő a kommunista élcsapat soraiban. A Rajk-per eredményei rendkívül nagy jelentőségűek minden kommunista és munkáspárt számára, mert megmutatták, hogy mennyire fontos állandóan fokozni a forradalmi éberséget, harcolni és könyörtelenül kiirtani minden ingadozást az ellenséggel folytatott harcban. Ilyen úton kell megőrizni és megszilárdítani lenini-sztálini tanaink tisztaságát, a kommunisták hűségét az egység ügyéhez, odaadásukat a szocializmus országa, a Szovjetúnió, annak pártja és a nagy Sztálin iránt, aki minden munkás és dolgozó vezére, a demokráciáért, szocializmusért és békéért vívott harcban.

A munkásosztály egységének ügye, minden dolgozó ügye, akik nem kívánnak az imperializmus rabjaivá lenni, akik arra törekszenek, hogy eltépjék a tőke láncait és megmentsék a békét, békés körülmények között haladjanak előre a jobb jövő, a szocialista társadalom felé. Az egység ügye — valamennyiünk szívügye. A kommunisták és a forradalmi munkások önfeláldozó munkája eredményeként a munkásosztály egységes harcának győznie kell és győzni fog az egész világon!

G. Gheorghiu Dej:

A Jugoszláv Kommunista Párt gyilkosok és kémek hatalmában

Beszámoló a kommunista pártok Tájékoztató Irodájának 1949 november második felében tartott értekezletén

Elvtársak! Több mint egy év telt el azóta, hogy megjelent a Tájékoztató Iroda történelmi határozata a Jugoszláv Kommunista Pártban fennálló helyzetről. A jugoszláv események fejlődése ez alatt az idő alatt, a budapesti bírósági tárgyalás és a titoista delegáció provokációs tevékenysége az ENSZ-ben, teljes mértékben megerősítették a határozat helyességét, ennek a forradalmi világmozgalomra nézve kivételes elméleti és gyakorlati fontosságú okmánynak egész értékét.

A határozat rendkívül nagy erővel és mélyenszántóan leplezte le a jugoszláv vezetők szovjetellenes és kommunistaellenes arculatát, valamint azt a tényt, hogy semmi közük sem volt a marxizmus-leninizmushoz és a proletár internacionalizmus elveihez. A határozat az előrelátás zseniális erejével tárta fel a bekövetkező események forrásait Jugoszláviában, rámutatva arra, hogy „az ilyen nacionalista beállítottság csupán ahhoz vezethet, hogy Jugoszlávia közönséges burzsoá köztársasággá fajul, hogy Jugoszlávia elveszti függetlenségét és hogy Jugoszlávia az imperialista országok gyarmatává válik". Ugyanezt a tudományos éleslátást találjuk a határozatban, amikor megvilágítja a Tito-klikk demagóg és kalandor intézkedéseinek gazdasági következményeit, mely intézkedéseket azzal a céllal foganatosítottak, hogy kompromittálják a szocializmust. A határozat hatalmas támogatás volt a Jugoszláv Kommunista Párt egészséges, forradalmi, internacionalista elemei számára, a Tito—Rankovics fasiszta diktatúra elleni harcban. A jugoszláv nép tömegeit mélyen áthatotta és áthatja a forradalom szelleme, saját tapasztalatukon

érzik az államhatalmat bitorló véreskezű hóhérok elítélésének helyességét.

A Tájékoztató Iroda határozata történelmi fordulat volt az egész forradalmi világmozgalom tájékozódásában és tevékenységében. A határozat marxista-leninista ideológiai tisztaságának, valamint a második világháború után kialakult helyzetben folyó osztályharc kérdései pontos meghatározásának köszönhető, hogy különösen a népi demokratikus országokban a kommunista és munkáspártok sikeresen harcolhattak a soraikban fellépő nacionalista elhajlásokkal és hogy sikeresen megszilárdíthatták ideológiai egységüket. A forradalmi világmozgalom nagy határozottsággal a proletár nemzetköziség vonalán haladt. A kommunistákat és a munkásosztályt még mélyebben áthatja a proletár internacionalizmus ideológiája és annak tudata, hogy a szocializmus országa — a Szovjetunió iránti hűség az internacionalizmus próbaköve és ismérve. A Tájékoztató Iroda határozata a Jugoszláv Kommunista Párt helyzetéről a kommunista és munkáspártok számos győzelmének szolgált alapjául. Segítségével a kommunista és munkáspártok tájékozódtak abban a harcban, amelyet a nacionalista elhajlók ellen a proletár internacionalizmus megszilárdításáért folytatnak és határozott, világos álláspontot foglaltak el a béke és háború kérdésében.

Sztálin elvtárs a nemzetközi kommunista mozgalomnak óriási segítséget nyujtott. Zseniális éleslátással figyelmeztetett bennünket az ideológiai elhajlások és tévedések egész sorára és segített bennünket, hogy sikeresen harcolhassunk ezek ellen. Sztálin elvtársnak ez a segítsége mentett meg sok marxista pártot. Ennek a segítségnek köszönhető, hogy a gyakorlati és elméleti tájékozódásban számos hibát sikerült elkerülni. .

A nemzetközi munkásmozgalom kiemelkedő vezetői — Maurice Thorez, Palmiro Togliatti, Foster és mások — nyilatkozatai arról, mi legyen az álláspontja a kommunista pártoknak a Szovjetunió és a népi demokratikus országok elleni imperialista támadás esetében — kifejezték országaik dolgozó tömegeinek készségét és elszántságát, hogy együtt fognak harcolni a felszabadító szovjet hadsereggel az imperialista támadók ellen. E határozott állásfoglalás az angol-amerikai háborús uszítók ellen az egész világon széles visszhangra talált és fontos ösztönző erő volt a tömegek békéért folytatott harcában.

A Tájékoztató Iroda határozata hatalmas buzdítás volt a forradalmi éberségre. Emlékeztetett arra a veszélyre, amely a burzsoá nacionalizmus útjára való eltévelyedéssel fenyegeti azt,

aki a szovjetellenség ingoványára csúszik le és amire Sztálin elvtárs már 22 évvel ezelőtt figyelmeztetett.

„Internacionalista az — mondja Sztálin elvtárs — aki fenntartás nélkül, ingadozás nélkül, feltétel nélkül kész a Szovjetúniót megvédelmezni azért, mert a Szovjetúnió a világ forradalmi mozgalmának bázisa, ezt a forradalmi mozgalmat pedig megvédeni, előrevinni lehetetlen anélkül, hogy ne védjük a Szovjetúniót. Mert aki azt gondolja, hogy a világ forradalmi mozgalmát a Szovjetúnió nélkül és a Szovjetúnió ellen védelmezi, az a forradalom ellen fordul, az okvetlenül a forradalom ellenségeinek táborába csúszik le." (Sztálin Össz. Műv., X. kötet 51. oldal, oroszul.)

Milyen mélységesen időszerűen hangzanak ma nagy tanítónk szavait! Az osztályharc dialektikája könyörtelen. A Tito-klikk szemérmetlen és kétszínű kísérlete, hogy szovjetellenes és kommunistaellenes álláspontjukat az egész világ forradalmi mozgalma, Jugoszlávia munkásosztálya és dolgozói előtt frázisokkal, leplezzék a szocializmus felépítéséről és ú. n. „független vonalról" — a két táborra vonatkozóan, amelyre a világ jelenleg feloszlik — teljes kudarcot vallott és mélységes visszautasítást váltott ki. A Tito-klikk nyíltan átment a háborúra uszító imperialisták táborába és az amerikai imperialisták szolgálatában áll. A kommunistaellenes és szovjetellenes politikának logikus következménye volt a Tito-klikk áttérése a fasizmusra. Ez a banda eladta Jugoszláviát és Jugoszlávia népeit az amerikai monopolistáknak, felszámolta az állami szuverénitást, a nemzeti függetlenséget és a szabadság utolsó maradványait s a Gestapo típusú legkegyetlenebb terror rendszerét állította fel.

Azok a tények, amelyeket a bírósági tárgyalások Budapesten, a Bolgár Népköztársaságban, a Román Népköztársaságban és más népi demokratikus országokban feltárnak, teljes mértékben megmutatták, hogy Tito, Rankovics, Kardelj, Gyilasz, Pijáde, Gosnyak, Maszlarics, Bebler, Mrázovics, Vukmanovics, Kocsa, Popovics, Kidrics, Neskovics, Zlatics, Velebit és mások, Rajk, Brankov, Trajcso-Kosztov, Patrascanu és a velük egy húron pendülők: az angol-amerikai imperialista kémszolgálatok ügynökei. Ezek a megvetett kémek és árulók még a második világháború idején segítséget nyujtottak az angol-amerikai imperialistáknak, hogy támaszpontokat létesítsenek világuralmi terveik megvalósítására. A kémek és árulók e bandáját, a trójai falóhoz hasonlóan, belopták a kommunista és munkáspártok sorai közé. Gazdáik parancsait teljesítve, azt a bűnös célt követték, hogy i. a-

gukhoz ragadják a Párt vezetését és az államhatalmat azokban az országokban, ahol a munkásosztály került hatalomra, meg akarták fojtani a forradalmi mozgalmat és biztosítani akarták a burzsoázia uralmának visszaállítását.

Közép- és Kelet-Európa országaiban, melyeket a szovjet hadsereg szabadított fel, a burzsoá politika és a burzsoá pártok a háborúból erősen kompromitálva kerültek ki. A népi forradalmi erők leleplezték és politikailag szétzúzták őket. A világreakció dühödten védelmezte burzsoá ügynökségét ezekben az országokban. De nem szorítkozott csupán erre, mert a burzsoá pártok és a jobboldali szociáldemokraták többé nem voltak abban a helyzetben, hogy maguk harcoljanak a népi erők ellen, melyeket a kommunista és munkáspártok vezetnek. Az imperialisták új tartalékokat kezdtek keresni a kapitalista rendszer helyreállítására, arra, hogy szakadást idézzenek elő a munkás és demokratikus mozgalomban és hogy zavart keltsenek soraiban.

Lenin arra figyelmeztetett, hogy a burzsoázia nagy politikai tapasztalatával még a legsúlyosabb pillanatokban is, amikor erőtlennek mutatkozik, megkísérel egyre újabb és újabb váratlan tartalékokat találni, hogy megvédje magát a haláltól.

A Tito-klikk áttérése a fasizmusra, nem véletlen, azt gazdáik — az angol-amerikai imperialisták parancsára hajtották végre, akiknek — mint ez most kiderült, — ez a banda már régen a zsoldjában állott. A jugoszláv árulók, az imperialisták akaratát teljesítve, azt a feladatot tűzték ki, hogy a népi demokratikus országokban reakciós, nacionalista, klerikális és fasiszta elemekből politikai bandákat létesítsenek, azért, hogy ezekre támaszkodva, ezen államokban államcsínyt hajtsanak végre, hogy elszakítsák őket a Szovjetúniótól és az egész szocialista tábortól és hogy az imperializmus uralkodó erőinek rendeljék alá őket.

A Tito-klikk Belgrádot az amerikai felderítő szolgálat és a kommunistaellenes propaganda központjává tette.

Még a háború idején, 1943-ban, a londoni rádió, amely Mihajlovicsot és Péter ex-király emigráns kormányát támogatta, élesen megváltoztatta hangját, Tito javára. A továbbiakban kiderült, hogy brit katonai misszió tartózkodik Tito vezérkaránál. Ezután Tito londoni képviselőjévé Velebit ezredest (jelenleg tábornokot) — az angol kémszolgálat ügynökét nevezte ki. Az imperialista cselszövények kezdtek felszínre kerülni. Abban az időszakban a Jugoszláv Kommunista Párt vezetősége egy — lényegét tekintve nacionalista — politikai határozatot tett közzé, Macedóniával kapcsolatban. A határozat a leghevesebb harcok

idején felhívást intézett a macedón hazafiakhoz, hogy dezertáljanak az EAM kötelékeiből és álljanak Tito rendelkezésére. Tito megbízottai, köztük Vukmanovics is, Macedóniában azonnyomban aknamunkához fogtak a Görög Kommunista Pártban.

Churchill fiát, Randolfot, speciális feladattal Titohoz küldötte. Később a vén reakciós, aki a Szovjetúnió halálos ellensége, személyesen találkozott Titoval. Tito és bandája már akkor is az imperialisták különleges figyelmét és bizalmát élvezte.

Másrészt Popivoda jugoszláv tábornok leleplező nyilatkozatai rávilágítottak Tito, Rankovics és a többiek megalkuvó állásfoglalására a hitleri megszállók és a Gestapo irányában, megmutatták, mily aljasan árultak el a háború legnehezebb napjaiban a jugoszláv partizánokat. Mindez teljesen megmagyarázza a Tito-klikk további magatartását. Mert a munkásmozgalom tapasztalata arra tanit bennünket, hogy azok az emberek, akiket egyszer a burzsoá rendőrség beszervezett, életük végéig a burzsoá rendőrség rendelkezésére állanak.

Az angol-amerikai imperialisták népszerűsitik a Tito-banda aljas állásfoglalását és azt mint nemzetközi méretű kommunistaellenes receptet javalják. Arra törekedtek, hogy más országok kommunistáit Tito befolyása alá vonják. De az imperialisták terve kudarcot vallott, a „Marshall" sapkája alól kilátszott a nemzetközi tőke kémjének hosszú füle.

Amikor a béke, demokrácia és szocializmus minden igaz barátja a Szovjetúnióban a szocializmus hatalmas erődjét, a népek szabadságának és függetlenségének igaz és tántoríthatatlan védelmezőjét, a béke legfőbb támaszát látja, a Tito—Rankovics-klikk, amely a Szovjetúnió barátainak álarca alatt magához ragadta a hatalmat, az angol-amerikai imperialisták utasítására provokációs rágalomhadjáratot indított a Szovjetúnió ellen, amelyre a hitleristák fegyvertárából kölcsönzött legaljasabb koholmányokat használta fel.

Az imperialista burzsoázia minden kísérlete, hogy a titoista szovjetellenes, kommunistaellenes, diverziós politikát kiterjessze Jugoszlávia határain túlra, megtört a proletár forradalmi világmozgalom szilárd egységén.

A Tájékoztató Iroda határozatának nyilvánosságrahozatala után a belgrádi fasiszta sörnyetegek panaszkodni kezdtek, azt állítva, hogy ők igazságtalanság áldozatai. Holott egyetlen gondolatuk az volt, hogy minél tovább leplezzék sötét multjukat és

kapcsolataikat az angol-amerikai imperializmussal. A budapesti bírósági tárgyalás villámcsapásként érte a Tito-klikket.

A tények megmutatták, hogy nem holmi hibákról volt szó, hanem tudatos ellenforradalmi, szovjetellenes, kommunistaellenes politikáról, melyet kémek, hivatásos besúgók és provokátorok hajtottak végre, akik a rendőrséget és a burzsoá kémszolgálat szervezeteit hosszú idő óta kiszolgálták. A jelenlegi jugoszláv vezetők nagyrészét a Gestapo irányította Jugoszláviába franciaországi internáló táborokból még 1941-ben.

A Rajk—Brankov banda leleplezését, a bírósági tárgyalást és az ítéletet úgy kell tekinteni, mint a szocializmus és a demokrácia arcvonalának az imperializmus tervei ellen kivívott nagy sikerét. A budapesti bírósági tárgyaláson feltárt tények véglegesen lerántották az álarcot Titoról és klikkjéről. Jugoszlávia és az egész világ népei színe előtt megmutatták a rég beszervezett kémek, ügynökök és provokátorok valódi arcát, akik az angol-amerikai imperialisták fizetett ügynökeinek szerepében férkőztek be a munkásmozgalom soraiba.

Az amerikai imperialisták tervei, amelyeket a népi demokratikus országok megfélemlítésére és aláásására, Közép- és Kelet-Európában szovjetellenes blokk létesítésére szántak, mely blokkban a Tito-klikk a rohamcsapat szerepét töltötte volna be, — alkotórészei az imperialisták új világháború felgyujtására irányuló általános stratégiai tervének. Ezért a terv leleplezése a háborús uszítók hatalmas veresége és a béke győzelme.

A Tito—Rankovics-klikk átalakulását az imperializmus egyenes ügynökségévé és a háborús uszítók segítőtársává, betetőzte az, hogy a jugoszláv kormány az Egyesült Nemzetek Szervezetében nyíltan az imperialista blokkhoz csatlakozott. Az ENSZ-ben a Kardeljek, Gyilaszok és Beblerek a nemzetközi politika legfontosabb kérdéseiben az amerikai reakciósokkal egységes fronton lépnek fel.

A Tito-klikk külpolitikája — a legaljasabb szovjetellenes politika. A belgrádi ellenforradalmi ügynökség az imperialista támadók és az új világháború gyujtogatói által rájukbízott feladatokat teljesítik.

A fasiszta szörnyetegek megkísérlik, hogy Jugoszlávia népei előtt leplezzék az Atlanti Szerződés jellegét, melyhez csatlakozni akarnak. Tetteik, amelyeket a budapesti bírósági tárgyaláson leleplezték, megsemmisítő bizonyítékok arranézve, hogy aktívan résztvesznek az angol-amerikai imperialisták katonai terveinek megvalósításában. A kommunista és munkáspártok,

amelyek a Tito-klikk külpolitikájának irányzatát elemzés alá vették, már régen rámutattak, hogy nem csodálnivaló, ha Tito rövidesen új elméletet teremt, amely szerint nem a kapitalizmus és ellentmondásai, nem az imperializmus korunk háborúinak oka, hanem a szocializmus és a kommunizmus.

S valóban ez lett most a jugoszláv kormány külpolitikájának főjelszava. A belgrádi fasiszta banda minden külpolitikai nyilatkozatában egyetlen célt követ — azt, hogy a Szovjetúniót és a népi demokratikus országokat próbálja rágalmazni és befeketíteni. A Tito-klikk részére a világon imperialisták nem léteznek. A Tito-klikk minden kirohanásából düh és gyűlölet árad a Szovjetúnió, valamint a népi demokráciák ellen.

Titotól angol-amerikai gazdái azt követelték, hogy legyen tevékenyebb az ENSZ jelenlegi ülésszakán. Az a hatalmas tekintély, amelyet a Szovjetúnió kivívott, nyugtalanítja az imperialistákat. Az a szerep, amelyet az imperialisták a titóista megbízottaknak szántak az ENSZ-ben, nem egyéb, mint kísérlet arra, hogy lerontsák a béke főerejének, a Szovjetúniónak hitelét és olyan ködfüggönyt vonjanak, amely eltakarná, hogy az angol-amerikai imperialisták a háborús uszítók.

Tito diverzáns megbízottai minden erejükkel arra törekszenek, hogy kompromittálják az újtípusú kölcsönös viszonyokat — a szocialista kapcsolatot a Szovjetúnió és a népi demokratikus országok között — ami az egyenlőségen és az érdekek azonosságán alapul. Ez a kölcsönös viszony vonzóerővé válik az összes népek számára, amelyek békét és szabadságot áhítanak, azon népek számára, amelyek az amerikai imperializmusnak kiszolgáltatott csatlósai. A dühödt Tito-klikk azonban erőtlen a tényekkel szemben. Csupán a Szovjetúnió szocialista segítségének köszönhető, hogy „a népi demokratikus köztársaságok a fejlődés azon szakaszába léptek, amikor a nép, amely felismerte a szabad és független élet örömét, az ország gazdájának érzi magát és minden erejét hazája megszilárdítása és fellendítése ügyének szenteli." (G. M. Malenkov beszéde 1949 nov. 6-án.) Ugyanakkor az USA gazdasága katasztrófális válság előtt áll, ami magával-rántja mindazon országokat, amelyek sorsukat hozzákötötték. Ezek között az országok között van Jugoszlávia is.

Az ENSZ jelenlegi ülésszakán a Tito-klikk teljesen leleplezte magát: kiderült hogy ki áll a háta mögött és kinek szolgál. Tito serényen teljesíti gazdái valamennyi parancsát, nincs olyan nemzeti érdek, amelyet Tito Washington parancsait telje-

sítve, cserben ne hagyott volna. A New York Herald belgrádi levelezője, „Az Amerikai Egyesült Államok Titotól politikai engedményeket követelnek" című cikkében még júniusban kijelentette, hogy a jugoszláv kormány álláspontjában változások mennek végbe, azon követelések kérdésében, amelyeket Ausztriával szemben támasztottak, Trieszt kérdésében és a görög partizánok kérdésében. A Judás-Tito, az imperialisták szolgája pontosan teljesítette gazdái parancsát. Lemondott Szlovén-Karinthiáról és megakadályozza a jugoszláv érdekek igazságos megoldását Trieszt-ben. Ami Görögországot illeti, maga Acheson az ENSZ közgyűlésének megnyitásán mondott beszédében kihangsúlyozta az áruló jugoszláv kormány állásfoglalásának megváltozását.

Mindez arra lelkesítette a Times-t, hogy a következőket állapítsa meg: „Tito külpolitikájában kiküszöbölt bizonyos akadályokat, amelyek zavarták a gazdasági kapcsolatok létesítését a nyugati hatalmakkal." A kapitalisták nyelvén ez azt jelenti, hogy ügynöküknek, Titonak, elküldhetik a kért dollárokat.

A belpolitika területén az áruló Tito—Rankovics-klikk tevékenységének főeredménye, hogy tényleges en felszámolta a népi demokratikus rendszert Jugoszláviában.

A Pártban és az államban a hatalmat bitorló Tito—Rankovics-klikk ellenforradalmi politikájának eredményeképpen Jugoszláviában kommunista-ellenes, fasiszta-típusú rendőrállam létesült. E rendszer szociális alapja falun a kulákság és a városban a kapitalista elemek. A hatalom Jugoszláviában tényleges en a népellenes reakciós elemek kezében van. A központi és helyi szervekben a régi burzsoá pártok aktív tényezői, a népi demokráciával szemben ellenséges kulák és egyéb elemek működnek. A fasiszta vezetőség a mérhetetlenül felduzzadt katonai-rendőri apparátusra támaszkodik, amelynek segítségével elnyomja Jugoszlávia népeit, az országot katonai táborrá változtatta, a dolgozók demokratikus jogait megsemmisítette és a gondolat minden szabad megnyilvánulását lábbal tiporja.

A jugoszláv vezetők demagóg módon és szemfényvesztően azzal vezetik félre a népet, mintha a szocializmust építenék Jugoszláviában. Valójában minden marxista részére világos, hogy Jugoszláviában a szocializmus semmiféle építéséről szó sem lehet olyan körülmények között, mikor a Tito-klikk szakított a Szovjetunióval, a szocializmus és demokrácia egész táborával és ezzel Jugoszláviát megfosztotta a szocializmus építésének fő támaszától, mikor a Tito-klikk az országot gazdasági és politikai vonatkozásban az angol-amerikai imperialistáknak rendelte alá.

Az utóbbi idők eseményei megmutatták, hogy a jugoszláv kormány teljes függőségben van a külföldi imperialista köröktől és hogy agresszív politikájuk fegyverévé vált, ami a Jugoszláv Köztársaság önállóságának és függetlenségének felszámolásához vezetett.

A Jugoszláv Kommunista Párt Központi Vezetősége és Jugoszlávia kormánya egyesültek az imperialista körökkel a szocializmus és a demokrácia egész tábora ellen, az egész világ kommunista pártjai ellen, a népi demokratikus országok és a Szovjetúnió ellen.

Tito és Rankovics vad terrort fejt ki az országban. A progresszív demokratikus gondolatok minden szabad kifejezése a szabadság és az élet kockáztatásával jár. Minden emberi jogot kegyetlenül eltiportak. A börtönök telve vannak kommunistákkal, sztrájkoló munkásokkal, parasztokkal, akik megtagadták az ú. n. „önkéntes", valójában kényszermunkát. Kínzókamrák, bántalmazás, gyilkosság, megvakítás, az éheztetés rendszere a börtönökben borzalommal tölti el az egész országot. A gyilkosságok és a kivégzések nem érnek véget. Jugoszlávia ma — a véres népirtás és a börtönök országa.

Az imperializmus jugoszláv bérencei, akik magukhoz ragadták a jugoszláv kommunista párt vezetését, terrorhadjáratot indítottak az igazi kommunisták ellen, akik hűek maradtak a marxizmus-leninizmus elveihez, akik Jugoszlávia függetlenségéért harcolnak az imperializmus ellen. A kommunizmushoz hű jugoszláv hazafiakat ezrével zárták ki a Pártból, börtönbe és koncentrációs táborokba vetették és sokat közülök halálra kínoztak a börtönökben, vagy orvul meggyilkoltak, mint pl. Arszo Jovanovicsot, az ismert jugoszláv kommunistát. A kegyetlenség, amivel Jugoszláviában a kommunizmus állhatatos harcosait irtják, csak a hitleri fasiszták, vagy Görögországban Caldaris és Spanyolországban Franco hóhérainak állatiasságával hasonlítható össze.

Zsujovics és Hebrang elvtársakat és sok más vezető kommunistát Jugoszláviában, sok tábornokot, ezredest és más tiszteket, a Hitlerellenes harc hőseit, kiváló pártmunkásokat, egyetemi tanárokat, a haladó értelmiség képviselőit, munkásokat és dolgozó parasztokat, akik szeretik hazájukat és szeretnék kiszabadítani az imperialisták karmaiból, akik szeretik a Szovjetúniót és a szocializmust — bebörtönözik és pusztítják. Kizárják a Pártból és irtják a proletár nemzetköziséghez hű kommunistákat,

ugyanakkor a jugoszláv fasiszták szélesre tárják a Párt kapuit a burzsoá és kulák elemek előtt.

Annak következtében, hogy a Tito-banda szétzúzta a jugoszláv kommunista párt egészséges erőit, a Jugoszláv Kommunista Párt vezetése osztatlanul kémek és gyilkosok, az imperializmus bérenceinek kezébe került. A Jugoszláv Kommunista Pártot ellenforradalmi erők kerítették kezükbe, akik önhatalmúlag a Párt nevében lépnek fel. Ismeretes, hogy a burzsoázia régóta alkalmazza azt a módszert, hogy kémeket és provokátorokat toboroz a munkásosztály pártjainak soraiból. Ilymódon igyekeznek az imperialisták a pártokat belülről bomlasztani és saját céljaiknak alárendelni. Jugoszláviában sikerült ezt a célt elérniök.

A Tito-klikk fasiszta ideológiája, fasiszta belpolitikája és a külföldi imperialista köröknek teljesen alárendelt külpolitikája, szakadékot teremtett Tito—Rankovics fasiszta kémbandája és Jugoszlávia szabadságszerető népeinek alapvető érdekei között. Ezért a Tito-klikk népellenes és áruló tevékenysége egyre nagyobb ellenállásba ütközik, mind a marxizmus-leninizmushoz hű kommunisták, mint Jugoszlávia munkásosztálya és dolgozó parasztsága részéről.

Harcos kommunista üdvözletünket küldjük az összes jugoszláv elvtársaknak, akik bátran álljak a hóhér Rankovics kínzókamráinak és internálótáborainak véres terrorját.

Jugoszlávia gazdasági helyzete mind súlyosabbá válik a dolgozók számára. Az állami szektor nem a nép tulajdona; ez az államkapitalista szektor a külföldi tőke szolgálatába van állítva.

A jugoszláv munkás nem dolgozik magának, saját népének. Az értéktöbbletet, amit termel, egyre nagyobb mértékben a külföldi bankok és trösztök sajátítják ki. A különböző vállalatoknál, például a Stura öntőgyárban, a Maribor melletti waggonjavító műhelyekben, a Trbowlei bányákban kitört sztrájkokat Rankovics janicsárjai vérbefojtották.

A Tito-klikk fasiszta terrorista diktatúrája a dolgozó tömegek ellen a külföldi tőkét, saját falusi és városi burzsoáziája érdekét szolgálja. A kulákság megerősödésével egyidejűleg megy végbe a városi burzsoázia növekedésének folyamata. A belgrádi fasiszta demagogok a kapitalizmus visszaállítására irányuló intézkedéseket, a „kizsákmányolás felszámolásáról", a „szocializmus diadalmenetéről" szóló fecsegések mögé próbálják elrejteni. Más-

fél évvel ezelőtt az áruló Kardelj kijelentette: „Országunkban megvannak számlálva a napjai az ember ember által való kizsákmányolásának." Valójában Jugoszláviában a kapitalista kizsákmányolás városban és falun erősödött; a kulákok és a többi kizsákmányolók áldják jótevőjüket — a Judás-Titót.

A Szovjetúnió és a népi demokráciák iránti ellenséges politika következményeként a Tito-klikk, amely megfosztotta Jugoszláviát ezen országok támogatásától, teljesen alászta az ötéves tervet. A jugoszláv dolgozók mindinkább meggyőződnek arról, milyen alantas csalás Tito fecsegése, hogy Jugoszláviában a szocializmust építik, a Szovjetúnió és a rokon demokráciák nélkül és ellen.

A falun dolgozó parasztok helyzete súlyosabb, mint valaha; a kulákok részéről kegyetlen kizsákmányolásnak vannak kitéve, amit a kényszermunka és nehéz adóterhek súlyosbítanak. Az erőszakkal létrehozott és kulákok által vezetett „termelő szövetkezetek" a dolgozó parasztság kizsákmányolásának új formái. A kulákok, akik a felszerelés felett rendelkeznek az ú. n. „szövetkezetekben", sokkal kegyetlenebbül zsákmányolják ki a szegényparasztok munkáját, mint saját gazdaságukban.

Az utóbbi időben Tito egyre inkább fordul a kizsákmányolás egyik legkegyetlenebb formájához, a külföldi tőke javára végzett ingyenes kényszermunkához. „Önkéntes munkának" nevezik a fakitermelésnél, az útépítéseknél, stb. végzett munkát. Az emberek tíz és tízezreit erőszakkal kényszerítik favágásra.

Ebben a vonatkozásban jellegzetes a Bosznia és Hercegovina erdőiben végzett fakitermelő „önkéntes munka", az angliai és amerikai kivitel számára. Az önkéntes munkára való toborzást minden bejelentés nélkül hajtják végre. Az államhatalom szerveinek képviselői ebédidőben, vagy éjszaka érkeznek meg és erőszakkal hajtják el az embereket, akik nevét előre elkészített névsorokból olvassák fel. Ezek az emberek gyakran nem felelnek meg a szabályokban előírt követelményeknek, azaz vagy túlságosan öregek (55 év), vagy túlfiatalok, (14 évnél fiatalabbak); sokan közülük betegek és munkaképtelenek. A munkára mozgósítottak összlétszámának több mint 20 százaléka beteg, vagy idős. Az „önkéntes munka" alóli felmentésre azonban még az orvosi bizonyítványokat sem veszik figyelembe. A munkanap 10—14 óra naponta. Az élelmezés rossz, a napi adag: bableves, 200 gr. kenyér és 200 gr. kukoricaliszt. Az emberek nem kapnak ruházatot, a földön alusznak az erdőben, gyakran esőben, sár-

ban, mert még barakkjaik sincsenek. Az embereken kívül „önként" hajtanak el igavonó állatokat is: lovakat, ökröket és fogatokat. Ez a kényszermunka a tömegek részéről egyre elkeseredettebb ellenállásba ütközik.

A Jugoszláviában hatalmon lévő kémek és gyilkosok bandájának nemzetközi politikája — fasiszta típusú nemzeti-soviniszta fajvédő politika, a nemzetiségi kisebbségek irgalmatlan elnyomásának, a szabad fejlődés jogaitól való megfosztásuknak politikája.

A nemzeti kisebbség szervezeteit feloszlatták, azok becsületes vezetőit letartóztatták s a jugoszláv fasiszta hóhérok börtöneiben kínozzák halálra.

Mivel Jugoszláviában a nemzeti kisebbségek sajtója — — mintahogy az egész jugoszláv sajtó — fasiszta elemek kezében van, a nemzeti kisebbségek anyanyelvükön nem adhatnak kifejezést törekvéseiknek.

A jugoszláv sajtó teljességgel ki van szolgáltatva az amerikai imperializmusnak és Tito kémekből és gyilkosokból álló ügynökségének.

Jugoszlávia marshallizált ország lett. Míg kezdetben Tito és bandája azt kürtölték, hogy meglesznek kölcsön nélkül is és esküdöztek, hogy az amerikai dollárok nem szennyezik be „saját erőiket" és a „speciális utat", addig ma ezek a politikai himpellérek most nyiltan amerikai bankokat hívnak segítségül. Köztudomású azonban, hogy az amerikai bankárok nem elégszenek meg csupán százalékokkal. Az amerikai Hower, annak a bizottságnak a vezetője, amelyet a Nemzetközi Bank küldött Jugoszláviába, mint gazda telepedett meg Belgrádban és az általa összehívott sajtókonferencián az ujságíróknak kijelentette, hogy ellenőrizni fogja, hogyan használják fel a bank által adott kölcsönöket. A jugoszláv gazdasági terveket ezek a monopolisták erősítik meg. Mindehhez a marshallizálással összefüggő mindenféle nyomorúság járul a nép számára.

A külföldi tőke számos csatornán hatol be Jugoszláviába. Jugoszlávia gazdasági függetlenségét felszámolták.

A legaljasabb szerep, amelyet Tito, az ellenforradalmi ügynök magára vállalt, az, hogy hátbatámadja a demokratikus görög hadsereget. A görög és jugoszláv nép hóhérai. Tito és Caldaris, teljes megegyezésre jutottak, titokban megegyeztek, hogy megsemmisítik a hős görög partizánokat. Miközben Tito kioktatta hadseregeit, hogyan kell tőrt döfni a demokratikus görög hadsereg hátába, addig hive, Vukmanovics a „Borbá"-ban cik-

ket ír a görög kommunista párt által elkövetett „hibákról". A görög hazafiakra nézve e súlyos napokban példátlan alattomossággal, aljasan megtámadja a Párt vezetőségét és Zachariades elvtársat. A Tito-klikk, mely tudja, hogy a jugoszláv nép milyen rokonszenvet és együttérzést táp'ál a görög partizánok iránt, cselekedetének szeméremtelen „igazolását" készítette el.

Vukmanovics, ez a régi provokátor azt írja, hogy „a vezetésnek a legfontosabb kérdésekkel kapcsolatos abszolút hibás vonala miatt (fegyveres harc, hadseregek szervezése és kiképzése, a hatalom kérdése, kölcsönös viszony az imperialistákkal, stb.) vesztették el a csatát."

Ezek a cikkek nem leplezhetik a Tito-klikk aljasságát, mert az általa elkövetett összes bűntettek közül a monarcho-fasisztáknak a görög partizánok ellen nyujtott bűnös segítség a legszörnyűbb bűntett.

Mindezen tények teljes jellemzését adják a Tito-klikk Gestapo-rendszerének és fasiszta politikájának.

De nincs messze az a nap, amikor Jugoszlávia népei leszámolnak a kémek, provokátorok és gyilkosok gaz bandájával.

II.

Milyen következtetéseket kell levonni a jugoszláviai helyzet elemzésének alapján?

1. Tito kémcsoportja nem Jugoszlávia népeinek akaratát, hanem az angol-amerikai imperialisták akaratát fejezi ki, mivel ez a csoport eladta az ország érdekeit és felszámolta Jugoszlávia politikai függetlenségét és gazdasági önállóságát. Az új világháború gyujtogatói ellen a harc elképzelhetetlen a Tito-klikk elleni harc nélkül. Következésképpen világos e harc nemzetközi jelentősége.

2. „A Jugoszláv Kommunista Párt" jelenlegi összetételében, mivel a nép ellenségeinek kezébe került, elveszítette azt a jogát, hogy Kommunista Pártnak nevezze magát és nem más, mint a Tito—Kardelj—Rankovics—Gyilasz-klikk kémfeladatainak végrehajtó gépezete.

Harc a Tito-klikk ellen, — e fizetett kémek és gyilkosok ellen — valamennyi kommunista és munkáspárt nemzetközi kötelessége.

3. Tito fasiszta diktatúrája elleni harcban a főfeladat Jugoszlávia munkásosztályára és népeire hárul, akiknek élén a forradalmi kommunisták állanak.

Jugoszlávia népei a szeretet őszinte érzését táplálják felszabadítójuk, a Szovjetunió iránt és egész lelkükkel vissza akarnak térni a szocializmus és demokrácia nagy családjába. Jugoszlávia népei mélyen gyűlölik a titoista kémbandát és gazdáit, az angol-amerikai imperialistákat. Mindinkább kibontakozik a jugoszláv dolgozók törekvése és harca, hogy megdöntsék a fasiszta bitorlókat.

A kommunista és munkáspártok kötelessége, hogy minden segítséget megadjanak a jugoszláv munkásosztálynak és a dolgozó parasztságnak, amelyek azért küzdenek, hogy Jugoszlávia visszatérjen a demokrácia és a szocializmus táborába.

A Tito-klikk fasiszta rendszere elleni harc Jugoszláviában egyre élesebb formákat ölt, ilyenek: sztrájkok, passzív ellenállás, amely főleg a kényszermunkára való mozgósítás ellen irányul, földalatti röplapok terjesztése, a termelési tervek megvalósítása elleni cselekmények a gyárakban és az állami beszolgáltatásnál stb. A jugoszláv munkások egyre világosabban látják, hogy a termelés növekedése az imperialisták érdekeit szolgálja és a passzív szabotázs útjára lépnek.

Jugoszlávia visszatérésének a szocialista táborba elengedhetetlen feltétele, hogy a forradalmi elemek mind a Jugoszláv Kommunista Párton belül, mind annak sorain kívül tevékenyen harcoljanak Jugoszlávia forradalmi, valóban Kommunista Pártjának újjászületéséért, amely párt hű a marxizmus-leninizmushoz, a proletárinternacionalizmus elveihez és amely harcol Jugoszláviának az imperializmustól való függetlenítéséért.

5. Jugoszlávia munkásosztályát és az azt vezető kommunistákat a nemzetközi munkásosztály minden módon megnyilvánuló szolidarításával kell támogatni saját pártjuk felépítésében. A jugoszláv kommunisták munkája már tevékenyebb és egységesebb formát kezd ölteni.

Még nagyobb erőfeszítéssel kell folytatni a Tito-klikk leleplezésének politikai és ideológiai hadjáratát. Az imperializmus ez ügynökségének népellenes politikáját a világ közvéleményének egyhangúlag el kell ítélnie. A titoisták az egész világot telekürtölik azzal, hogy őket minden nemzetközi demokratikus szervezetből kizárják. Ezzel árulják el aggodalmukat, hogy nem folytat-

hatják sikeresen kémtevékenységüket és hogy amerikai gazdáik kidobják őket.

Ne ismerjünk könyörületet és elnézést ezzel az aljas kémügynökséggel szemben! Ne találjanak sehol a legkisebb támaszpontra sem!

6. Minden kommunista és munkáspártnak igen fontos feladatokat kell teljesítenie az éberség fokozásával kapcsolatban. Nemcsak a párttagokról van szó, hanem a dolgozó tömegekről is, amelyeket a forradalmi éberség szellemében kell nevelni. A tömegek éberségének szervezett formákat kell ölteni. Le kell leplezni és ki kell irtani soraikból a burzsoá-nacionalista elemeket és az imperializmus mindenféle ügynökeit, bármilyen cégér mögé bújjanak is.

A népi demokratikus országokban különös jelentőséget öit az állam ébersége, a proletárdiktatúra államának ébersége.

Ismeretes, hogy a népi demokratikus országokban a régi állami szervezeteket nem egyszerre zúzták össze, mint ahogy ez a Nagy Októberi Forradalomban történt. Ez azt jelenti, hogy a kommunistáknak ebben az irányban fokozottan ébereknek kell lenni. A kommunista- és munkáspártoknak kötelességük levonni az összes következtetéseket a Rajk- és Brankov-féle kémek fölött Budapesten lefolyt bírósági tárgyalásból.

Figyelembe kell venni, hogy az angol-amerikai imperialisták a súlyos vereség ellenére, amelyet a budapesti bírósági tárgyaláson szenvedtek — nem mondtak le a népi demokratikus országokban folytatandó kémtevékenységről és összeesküvő munkáról. A keleteurópai országokban működő amerikai követek konferenciájának, amelyet nemrégiben Londonban tartottak, éppen az volt a célja, hogy átvizsgálják az amerikai ügynökség munkáját Európa e részében, a budapesti bűnperrel kapcsolatban. A nyugati sajtó bevallása szerint, amely már nem is leplezi, hogy az amerikai diplomaták mivel foglalkoznak, Londonban határozatot fogadtak el, hogy Belgrádban kémközpontot létesítenek. Egyidejüleg az amerikai külügyminisztérium bizottsága az Amerikai Egyesült Államok kémszervezete hírhedt főnökének, Allen Dullesnak az elnökletével „tevékenységi programmot" dolgozott ki a keleteurópai országok számára, amely programm „új módszereket" tartalmaz.

Semmiféle kétség nem forog fenn aziránt, hogy ebben az aljas ügyben a főszerepet a Tito-klikkből származó régi kémeknek, ügynököknek és provokátoroknak fogják szánni, abban a

reményben, hogy felhasználhatják a Rajkhoz hasonló embereket, valamint a párt soraiban és az államapparátusban mutatkozó legkisebb gyengeséget és repedéseket, az elégedetlen nacionalista elemeket és kétesmultú alakokat.

Sohasem szabad megfeledkezni arról, amit a bolsevizmus tanít, hogy végezni kell az opportunista jóhiszeműséggel, amely abból a hibás feltételezésből ered, mintha erőink növekedésének arányában az ellenség egyre szelídebbé és ártatlanabbá válna. Az ilyen feltételezés gyökeréig helytelen. Nem szabad megfeledkeznünk arról, hogy minél reménytelenebb helyzetben van az ellenség, annál inkább kapaszkodik a „végső eszközökbe".

Az éberség fokozásának alapjául a nevelőmunka erősítését kell tenni. „A tartós békéért, népi demokráciáért!" című lap ezzel kapcsolatban „Fokozzuk a forradalmi éberséget!" című cikkében összegezte a kommunista és munkáspártok feladatait.

„A marxizmus-leninizmus arra tanít, hogy a munkásosztály pártja mindenütt és minden alkalommal csak abban az esetben tudja felismerni és leverni az ellenséget — bármilyen álarc mögé is rejtőzne az, ha rendszeresen emeli kádereinek politikai és ideológiai színvonalát, ha a marxizmus-leninizmus vonalától való minden elhajlás iránti kérlelhetetlenség szellemében neveli őket, könyörtelenül levagdalja a Párt testéről az idegen elemeket, idejekorán leleplezi és szétveri a nacionalista és revizionista elhajlásokat és emeli a munkásosztály és valamennyi dolgozó osztályöntudatának színvonalát."

A legfontosabb tanulság, amely a nagy Bolsevik Párt tapasztalatából következik, abban áll, hogy az éberség fokozására bolsevik rendet kell teremteni saját pártunkon belül. Ennek alapvető eszköze a párttagok ellenőrzése. Ezt a népi demokratikus országok pártjainak egész sorában alkalmazták és ez a legpozitívabb eredményeket adta. Pártunkban pl. a még jelenleg is folyó felülvizsgálat eredményeként kizárják állományából az ellenséges és idegen elemeket, akik a Pártba abban az időben furakodtak be, amikor szélesen kitártuk a felvételhez vezető kapukat. Kétségtelen, hogy ez az intézkedés jelentősen megnehezíti az ellenség azon kísérleteit, hogy támaszpontokat találjon Pártunkban.

A kommunista és munkáspártoknak fokozniok kell tagjaik ideológiai éberségét. Igazi bolsevik könyörtelenséget kell tanusítaniok a proletár nemzetköziségtől való mindenféle elhajlás iránt, erősíteniök kell a kommunisták nevelésével kapcsolatos ideológiai munkát, a proletár nemzetköziség iránti hűség szellemében a marxizmus-leninizmus elveitől való mindenféle elhajlás

iránti kérlelhetetlenség szellemében, a népi demokrácia és a szocializmus, a Szovjetunió vezette nemzetközi szocialista front iránti hűség szellemében.

A tudomány, irodalom, festészet, zene- és filmművészet terén fokozott éberségre van szükség, kérlelhetetlen magatartásra a munkásosztálytól idegen mindenféle irányzattal, a kozmopolitizmus propagandájával szemben.

Emeljük még magasabbra a proletár nemzetköziség győzelmes zászlaját, fejlesztve a szeretetet a Szovjetunió, az első szocialista ország iránt, amely a forradalmi világmozgalom alapja, a népek békéjéért és szabadságáért folyó harc fő támasza; a szeretetet a nagy Bolsevik Párt iránt, mely a világ forradalmi mozgalmának vezető ereje; a szeretetet a dolgozó emberiség lángeszű tanítója és a népek békéjéért és szocializmusért vívott harc vezére, Sztálin elvtárs iránt!

TARTALOM:

Oldal

Közlemény a Kommunista és Munkáspártok Tájékoztató Irodájának értekezletéről 3

M. Szuszlov: A béke védelme és harc a háborús gyujtogatók ellen .. 21

Palmiro Togliatti: A munkásosztály egysége és a kommunista és munkáspártok feladatai 44

G. Gheorghiu-Dej: A Jugoszláv Kommunista Párt gyilkosok és kémek hatalmában 59

Pártmunkában irányt mutat,
a tanulásban
nélkülözhetetlen segítséget jelent a

SZABAD NÉP

A nemzetközi munkásszolidaritás
és a békéért folytatott harc éles
fegyvere a

TARTÓS BÉKÉÉRT NÉPI DEMOKRÁCIÁÉRT!

a Kommunista és Munkáspártok
Tájékoztató Irodájának lapja.

Rendszeres olvasása: a tanulásban,
a nemzetközi kérdések tisztánlátásában
nélkülözhetetlen segítséget nyujt.

ÁRA : 1.— Ft